

ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΕΝΑ ΝΕΟΝ 1909

ΜΑΧΗΤΗΣ

150ΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΑΓΩΝΟΣ ΤΗΣ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΑΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΧΑΝΙΩΝ

ΔΙΕΓΟΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Φύλλον 6ον

Τιμή φύλλου δραχ. 1000

ΥΠΕΓΟΥΝΟΣ: Γ. Γ. ΠΑΠΑΜΙΧΕΛΑΚΗΣ

Χανιά 2 'Απριλίου 1949

ΝΙΚΗ - ΕΡΓΑΣΙΑ

Δουλεύουμε καί Πολεμάμε. Είναι τοῦτο ἡ ἔκφραση καὶ τὸ σύμβολον τοῦ Νεοελληνικοῦ 'Ιδεώδους.

Δουλεύουμε καὶ Πολεμάμε γιὰ τὴν 'Ελλάδα μας καὶ τὴν 'Ελευθερίαν της.

Δουλεύουμε καὶ Πολεμάμε γιὰ μιὰ Πίστη ποὺ ἀποτελεῖ τὸ μοναδικὸ καὶ τὸ πλέον μεγαλειώδες βᾶθρον πολιτισμένης ζωῆς. Τὸ θεμέλιον τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς πραγματικῆς εὐτυχίας. Τὴν Χριστιανικὴν Πίστιν.

Δουλεύουμε καὶ Πολεμάμε γιὰ τὴν Μεγάλῃ. 'Ιδέα τῆς ἐλευθερίας τῶν λαῶν καὶ τὴν συναδελφικὴν συνεργασίαν των.

Δουλεύουμε καὶ Πολεμάμε γιὰ νὰ συν-τρίψωμε ὡς Νέος 'Ερακλῆς τὴν Δερναία "Υδρα τῆς Παγκόσμιας Συνομοσίας.

Δουλεύουμε καὶ Πολεμάμε γιὰ νὰ διατηρήσωμε ἄσβεστη τὴ φλόγα τοῦ 'Ελληνικοῦ Πνεύματος καὶ νὰ περισώσωμε τὶς ἀσύγκριτες παραδόσεις τοῦ ἔθνους.

Δουλεύουμε καὶ Πολεμάμε γιὰ τὴν ἐπιβίωσίν μας ὡς ἔθνους καὶ ὡς φυλῆς. Γιὰ νὰ ὑπερασπίσωμε τὰ παιδιὰ μας ἀ-

πὸ τοὺς νέους Γιαννιτσάρους, τὴ φτωχικὴ γῆ μας τὴν ποτισμένη μὲ ἰδρώτα καὶ αἷμα 'Ελληνικὸ καὶ γιὰ τὸ γαλάζιο μας 'Ελληνικὸ οὐρανὸ. Γιὰ νὰ μπορέσωμε νὰ γευτοῦμε γλυκὸ ψωμὶ, γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ εἴμεθα ἡσυχοὶ στὸ σπίτι μας, γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ χαροῦμε λίγη γαλήνη καὶ χαρὰ τῆς ζωῆς.

Δουλεύουμε καὶ Πολεμάμε γιὰ τὴν 'Ελλάδα μας.

Γιὰ ὅλ' αὐτὰ Δουλεύουμε καὶ Πολεμάμε.

Τὸ φορτίον εἶναι βαρὺ Εἶναι ὁ σταυρὸς τοῦ Μαρτυρίου στὸ Νέο Γολγοθᾶ. Εἶναι μιὰ ἱστορικὴ πλέον προσπάθεια διὰ νὰ ἀνοιχθῇ ἡ ὁδὸς διὰ τῆς ὁποίας ὁλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης θὰ περάσῃ πορευομένη πρὸς τὴν πολιτισμένην κι' εὐτυχῇ ζωὴν.

Εἰς τὴν ὑπεράνθρωπον αὐτὴν προσπάθειαν τοῦ μαρτυρικοῦ καὶ υπερόχου λαοῦ μας, ἔχουν ἱερὸν καθῆκον νὰ παρασταθῶν πιστοὶ φίλοι καὶ σύμμαχοι ὅλοι οἱ ἐλεύθεροι καὶ πολιτισμένοι λαοὶ. Διότι ὁ ἀγὼν εἶναι δι' ὅλους καὶ δι' ὅλα.

“ΜΑΧΗΤΗΣ,,

Δεκαπενθήμερον περιοδικόν
Όργανον αγώνος τῆς Φ. Ν. Χ.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Πλατεία Ἐλευθερίου Βενιζέλου
Τηλέφωνον 7.94

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ

Γεώργιος Κακατσάκης

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐτησία Δραχμ. 20.000

Ἐξάμηνος » 10.000

Τὸ 1821 εἶναι τὸ ξεκίνημα
τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους διὰ
τὴν νέαν του ἱστορικὴν ἀ-
ποστολὴν μεταξὺ τῶν πο-
λιτισμένων λαῶν.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

Γεράνι—Μόδι μετὰ τῆς περιοχῆς
Ἀπόστολος Ἀναγνωστάκης
Νεροκούρου μετὰ τῆς περιοχῆς
Ἰωάννης Γ. Διοδάκης
Καμισιανὰ μετὰ τῆς περιοχῆς
Ἐμμανουήλ Κατσικουλάκης
Ἐπισκοπὴ Κίσσο, μετὰ τῆς περιοχῆς
Ἰωάννης Ἀλατσεράκης
Καστέλλι Κίσσο, μετὰ τῆς περιοχῆς
Ἐμμανουήλ Βαρούχας
Περιοχὴ Βάμου—Παῖδοχωρίου
Πεμονίων—Μπαμπαλῆ—Κάϊνας
Ἀναστάσιος Χαβρὲς
Κουφός,—Ἀλικιανός,—Βατόλακκος
Ἐμμανουήλ Μάρακας
Παλαιοχώρας—Σκλαβοπούλας
Πέτρος Πετράκης
Λουτράκι Κυδωνίας
Ἐμμανουήλ Βιρουράκης

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.
κ. Συνδρομηταὶ καὶ οἱ ὑ-
πεύθυνοι τῶν τομέων,
ὅπως μᾶς ἀποστείλωσι
τὸ ταχύτερον τὰς συν-
δρομὰς των, ἢ τὰς εἰσ-
πράξεις καθόσον μόνον
ἐξ αὐτῶν ἀντιμετωπίζον-
ται αἱ δαπάναι τοῦ περι-
οδικοῦ.

Ὁ σημερινὸς ἀγὼν τῆς Ἑλ-
λάδος εἶναι ἡ μεγαλειώδης
συνέχεια τοῦ 1821 διὰ τὴν
ἐπιβίωσιν τοῦ Ἑθνους καὶ
τὸν πολιτισμὸν τῆς ἀνθρω-
πότητος.

ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ

Μαύρη ἀξημέρωτη νυχθιά
ἀνταριασμένοι θόλοι
σκοτάδια πού δὲν τάζουν χάραμα
πίσσα πού δὲν μηνάει αὐγὴ.
Ἀφεγγὴ ἀνατολὴ, σβυσμένη δύση
καὶ μόνο ἀνάσασμα ζωῆς
τὸ ἀνάσασμα τοῦ σκλάβου
βαρὺ σὰν ἀναστεναγμός...

Μιᾶς ἀλυσσίδας τριξίμο
Μιᾶς μάννας κλάψιμο πνιχτὸ
τῆς ἀρπαγμένης οὐρλιαγμα
καὶ τοῦ κλεμένου νήπιου ὁ σπαραγμός.
Τοῦ κρεμασμένου Πατριάρχου ὁ ρόγκος.
Κρῦο ἀχνολάμπισμα σπαθιοῦ
π' ἄθλιες λαλεῖ ψυχές
ἀπ' ἓνα σ' ἄλλο θάνατο
—ἀπ' τὴ σκλαβιά στὸν Ἀδῆ....
Στριγγὸς τοῦ πληγωμένου βόγγος
πού ψαύοντας τὴ ματωμένη γῆ
πασκίζει νὰ στηλώσῃ τὸ κορμὶ του.
Τοῦ τραγουδιοῦ τοῦ Ρίγα ἀντίλαλος
μισοχαμένος στὸ βορρᾶ
κι' ἀργὴ βαρειά
τοῦ γέροντα καλόγερου ἡ μιλιὰ
τρεμολαλεῖ μέσ σιὰ κρυφὰ σκολειά....
Χίλιες ψυχές
—θλιμμένα σκορπισμένα ἀποκλάδια
τρανοῦ κι' οὐρανοκρέμαστος δεντροῦ—
σκυμένες, σιωπηλές,
στὴν κρῦα στάχτη τῶν χαμένων μπρὸς
γροικοῦν μόνους ἀχούς
τ' ἀγγαρεμένου τ' ἀρῦθμο περπάτημα

στὸ ματωμένο καλντερίμι
καὶ τῶν σκυλιῶν τῶν Τούρκικων τ'
[ἀλύκτισμα
πού θέλουν
καὶ τὴ κρυφτὴ τὴ φλόγα νὰ τοὺς πνίξουν.
Κι' ὁμως μέσ στὸ σκοτάδι
σκελετωμένα χέρια
ψηλαφητὰ τῶνα μὲ τ' ἄλλο σφίγγονται
Θολὲς ματιές
μὲ πίστη σμίγουν στὴ νυχθιά.
Κι' ἀργὰ μιὰν ὥρα
τρίξαν οἱ ἀλυσσίδες, σπάσαν οἱ φλακὲς
Γεμίσανε τὰ δάση ἀναστημένους
π' ἄγρια μορφάζουν καὶ χτυποῦν
καὶ ρίχνουν πύργους καὶ γκρεμοῦν.
Ἀλαφιασμένοι σκόρπισαν οἱ σκυῖλοι
Σέρνει ὁ πασσᾶς τοῦ χαρεμιοῦ τὸ λεί-
[ψανο

Μαῦρα κουφάρια ἀργοκυλᾶ τὸ κῦμα.
Σὰν τὸ μπουρλότο
Γκρεμιέται τὸ φεγγάρι ἀστράφτοντας.

Οἱ πετεινοὶ καλοῦσαν τὸ ξημέρωμα
τὸ νυχτοπούλι ἐμήναε καλωσύνη
Κι' ἡ λευτεριά ροδίζοντας τὰ σύννεφα
χτυπᾷ σενιᾶλο στὴν εἰρήνη.
Οἱ τύρρανοι κυττάζονταν χαμένοι
κι' ὁ σκλάβος σὰ βρυκόλακας
περνῶντας τὸ κατώφλι τῆς ζωῆς
μέσ στὸ βιβλίο τῶν ζωντανῶν
μὲ τὸ αἷμα ξαναγράφει τὸ ὄνομά του...

Ν. ΑΓΓΕΛΗΣ

Ο ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ ΚΑΙ Η ΝΕΩΤΕΡΑ ΕΛΛΑΣ

Ραδιοφωνική ομιλία του Προέδρου της Φιλελευθέρως
Νεολαίας Χανίων κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΠΑΜΙΧΕΛΑΚΗ

Όταν το 1821 η ακατάλληλος και ρωμαλέα Έλληνική ψυχή ύψωσε στα ούρα την φλογόβολον ρομφαίαν της, παλλομένην από τα αθάνατα ιδεώδη της ελευθερίας, γνώριζε καλά την μοίραν της αλλά και επίστευε εις το πεπρωμένον της. Αντλούσα δυνάμεις μέσ' από τ' απροσμέτρητα βάθη των αιώνων και πίστιν από το αθάνατον μεγαλείον του Έλληνικού πν. ύματος, η Έλληνική ψυχή, εξόρμησε και πάλιν πάνω στα γνώριμα και χιλιοματοβαμμένα τουτα πεδία για ν' ανεγείρη καινούργιους πολιτισμούς, και να σκορπίση καινούργιο φως και λάμψη. Ήξερε πόσο σκληρή είναι η ζωή εις τη βραχώδη αυτή γωνιά της Ευρώπης. Εγνώριζε πως σιόν άγιο τοῦτο τόπο το ψωμί πρὶν φαγωθῇ βρέχεται με ἰδρώτα και αἷμα. Καὶ δὲν άγνοῦσε οὔτι στή γῆ αὐτῇ τῶν Ἑρῶων και τῶν Μαρτύρων, ἡ ζωή εἶναι υἱά ἀδιάκοπη σκληρῇ πάλι με τὴν ἀνάγκη, και με τὴ δυστυχία, μὰ περισσότερο με τὰ ἀδιάκοπα κύματα τῆς βαρβαρότητος ποῦ μανιασμένα ἔρχονται πάντα νὰ ριχτοῦν πάνω στὸν Ἱερὸ Βράχο για νὰ τὸν συντρίψουν και νὰ τὸν γκρεμίσουν σὶ το διάβα τους.

Μὰ ἀκριβῶς γι' αὐτὸ διάλεξε ἡ ρωμαλέα Έλληνική Ψυχή για κατοικία της τὸν Ἱερὸ αὐτὸ βράχο, ποῦ λέγεται Ἑλλάς, ὅπως ὁ αἰετὸς διαλέγει τὴ φωληά του πάνω στὴς περήφανες βουνοκορφές, ποῦ οἱ ἀγριεμένοι άνεμοι δέρνουν σὶ το πέρασμά τους.

Γιατὶ πράγματι με τοῦ Ἀετοῦ κι' ὄχι τοῦ φιδιοῦ τὴ ψυχή μοιάζει κι' ἡ ψυχή τοῦ Ἑλλήνου. Ἀπ' τὸ ἴδιο ἐκλεκτὸ κομμάτι τοῦ ψυχικοῦ ρευστοῦ, ἔπλασε ὁ Πάνσοφος πλάστης τὸν Ἑλληνα και τὸν αἰετὸ.

Ἔτσι ξεπετάχτηκε ὁ Ἑλληνας τοῦ 1821. Με τὴς θυσίες και τὰ κατορθώματά του κατώρθωσε νὰ συνεγείρη ὅλους τοὺς πολιτισμένους λαούς, και νὰ θεμελιώση πάνω σ' ἀτρένταχτα θε-

μέλια τὸ νέον Ἑθνικὸν του Οικοδόμημα και νὰ συγκροτήση κράτος.

Ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν ὁ ἀγῶνας διὰ τὴν ἐπιβίωσιν τοῦ νεοσυστάτου κράτους ὑπῆρξε τραχύτατος. Αἱ δυσχερεῖαι ἦσαν τρομακτικαὶ και αἱ ἐλλείψεις ὁμοίως. Κι' ἐνῶ τὰ πάντα ἐφαίνετο νὰ ἀπειλοῦνται με διάλυν, ὅμως, ὅμως πάντα τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἀνευρίσκετο και ἀνεπῆδ' ἡ σωτηρία, μέσα ἀπὸ τὰ ἀπροσμέτρητα βάθη τοῦ ἑλληνικοῦ ψυχικοῦ μεγαλείου. Ὁ χρόνος κυλοῦσε και τὸ σκάφος τῆς πολιτείας μας παράδερνε μέσα σὶ το τρυκισμένον πέλαγος τῶν ἐσωτερικῶν και διεθνῶν ἀντιθέσεων.

Ἐν μέσῳ συνεχῶν ἀναστατώσεων και προστριβῶν προχωρεῖ τὸ ἔθνος πρὸς τὴν πλήρη ἀνασυγκροτήσιν του εἰς ἀληθὲς κράτος. Πρῶτος ὁ Χαρίλ. Τρικούπης ἐκατορθῶσε νὰ ἐμπνεύση κάποια κρατικὴν πνοὴν και νὰ ἀποκαταστήσῃ κράτος. Ἐβαλε κάποια τάξη στὴν οἰκονομία τῆς χώρας μας και τὴν κατέστησε ἱκανὴν νὰ ἐμπνεύσῃ ἐμπιστοσύνην. Ἐν γένει περιεσυνέλεξε ὅ,τι ἦτο δυνατόν και ἔδωσε μίαν σοβαρὰν προοδευτικὴν ὥθησιν, ἥτις ὅμως ἀνεκόπη ἀμέσως μετὰ ἀπὸ τὸν ἐπικρατήσαντα Κοτσαμπασισμόν, για νὰ συνεχισθῇ και νὰ ὁλοκληρωθῇ μετὰ τὸ 1909.

Και ἐνῶ ἡ τότε ἐλευθέρᾳ Ἑλλάς ἠγωνίζετο ἐν μέσῳ τόσων δυσχερειῶν διὰ τὴν ἐπιβίωσιν της, τὸ μαρτυρικὸ Νησί μας μετὴ περιφάνῃ ψυχῇ του και τὸ μαρτυροκαπνισμένο του φρόνημα, με ἀλλεπάλληλες ἐξορμήσεις ἐγκρέμιζε τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο τὰ ματοβαμμένα φρούρια τοῦ τυράννου. Ἀπὸ ἐπανάστασι σ' ἐπανάστασι, ἀπὸ μάχη σὲ μάχη, ἀπὸ θυσία σὲ θυσία, ἀπὸ τὸ Ἀρκάδι ὡς τ' Ἀκρωτήρι ἔθεμελίωνε κι' ἐπύργωνε τὸ ἀκατάρρεπτο κτίριον τῆς Λευτερίας του.

«Ἀπὸ φλόγες ἡ Κρήτη

ζωσμένη τὰ βαρεῖά της τὰ σίδερα σπᾶ».

Τὸ 1897 ὑπὸ τὰ πυρὰ και τὰς ἐπευφημίας τῆς Ευρώπης, μ' ἕνα ὑπέροχο ἄλμα και μίαν ὑπερκόσμιαν ἀνάτασιν, ἡ Κρήτη κατακτᾷ τὴ λευτερίαν της κι' ἀνακηρύσσεται ἀνεξάρτητη και αὐτόνομη. Τὸ μέγα ἔργο εἶχε πραγμοποιηθῇ και δὲν ἔμενε παρὰ νὰ ὁλοκληρωθῇ ἡ Ἐνωσις.

Διότι ἡ Ἑλλάς εἶναι μία και ὁμοιογενὴς ὅπως μία εἶναι και ἡ ἑλληνικὴ ψυχή. Καὶ μόνον ἡ ἐνότης ἀποκαθιστᾷ εἰς ὅλον τὸ μεγαλεῖον της τὴν ἔννοιαν τοῦ Ἑθνους—Κράτους Ἑλλάς. Μέσα εἰς διάφορα στάδια ἀγῶνων και θυσιῶν συνετελέσθη ἡ πολύμορφος πάλι τῆς ὁλοκληρώσεως τῆς Ἑθνικῆς ἰδέας. Τὸ 1905 ἀποτελεῖ τὸν προάγγελον τῆς ἐπερχομένης πανεθνικῆς ἐξορμήσεως τοῦ 1909. Διότι ἀληθῶς τὸ 1909, ποῦ ἔξεκολάφθη και προπαρεσκευάσθη μέσα εἰς τὴν ἐθνικὴν ἐπαναστατικὴν φλόγα τοῦ 1905 και τοὺς Μακεδονικοὺς ἀγῶνας τῶν ἔκλεκτῶν τέκνων τοῦ γένους διὰ τὴν ὁλοκληρώσιν τῶν ἐθνικῶν πόθων, ἀποτελεῖ ἕνα ἀληθῆ σιαθμὸν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος.

Πρὸ τοῦ 1909 ἡ Ἑλλάς ἦτο ἀσήμαντον καθυστερημένον κρατίδιον με ἀκαθόριστον πνοὴν ἐθνικῆς—κρατικῆς ὀντότητος. Ἀπὸ τοῦ 1909 ἡ ρευστὴ ἄμορφος μᾶζα συμπυκνώνεται εἰς μίαν φλεγόμενην δημιουργικὴν πραγματικότητα. Καὶ ἡ αθάνατος ἑλληνικὴ ψυχή ἐξορμᾷ πρὸς τοὺς οὐρανοὺς τῶν ἐθνικῶν ὀνείρων. Μία πρωτοφανὴς δημιουργικὴ πνοὴ και πατριωτικὴ φλόγα συνέχει ὁλόκληρον τὸν ἑλληνισμόν. Ἡ Μεγάλῃ στιγμῇ πλησιάζει. Τὰ σημεῖα εἰκονοῦν Μεγάλον Μεσημέρι. Ὁ Ἥλιος μεσουραεῖ. Ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος ἀναλαμβάνει εἰς τὰς στιβαρὰς χεῖρας του τὸ πηδάλιον τοῦ ἔθνους.

Γεμᾶτος ἀπὸ τὴν ὑπέροχον (Συνέχεια εἰς τὴν 7ην σελ. θ')

ΤΟ ΡΕΘΥΜΝΟΝ ΥΠΟΔΕΧΕΤΑΙ ΤΟΝ ΑΡΧΗΓΟΝ

Δημοσιεύομεν κατωτέρω τὴν λόγον τὸν ἐκφωνηθέντα κατὰ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ Ἀρχηγοῦ μας κ. Σφ. Βενιζέλου εἰς Ρέθυμνον ὑπὸ τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Διοικήσεως Ἐπιτρ. Φιλελευθέρων Ρεθύμνης κ. Β. Σπανδάγου.

Σεβαστέ μας κ. Πρόεδρε

Ἡ ἀφιξίς σας εἰς τὸ Ρέθυμνον καὶ ἡ παραμονή σας μεταξὺ ἡμῶν, δημιουργεῖ πάντοτε ἀτμόσφαιραν εὐλικρινοῦς χαρᾶς καὶ ἀνυποκρίτου ἀγάπης.

Ἰδιαιτέρως ὅμως, αὐτὴν τὴν φοράν, τὰ αἰσθήματα αὐτὰ εἶνε θερμότερα, ἐκ τῆς παρουσίας τοῦ νεαροῦ βλαστοῦ τῆς οἰκογενείας σας, τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου ὁ ὁποῖος ἐπίσης ἰδιαιτέρως, συγκινεῖ τὴν Κρητικὴν ψυχὴν.

Αὐτὴ ἡ εὐτυχὴς σύμπτωση, καὶ τὸ προχθεσινὸν μνημόσυνον, ποῦ, ὅπως πάντοτε, με εὐλόβαιαν καὶ κατάνυξιν, ἐτέλεσε τὸ πανελλήνιον, φέρει καὶ πάλιν εὐγνώμονα καὶ νοσταλγικὴν τὴν σκέψιν μας εἰς τὸ Ἀκρωτήρι, ἐκεῖ ὅπου κοιμᾶται τὸν αἰώνιον τοῦ Ἀθανάτου ὕπνον ὁ Μέγας Ἀπελθὼν, ἐνῶ τὸν θερμαίνουν καὶ τὸν νανουρίζουν τὰ δάκρυα καὶ αἱ εὐχαὶ ὅλων τῶν Ἑλλήνων.

Ὅπως πάντοτε, ἀλλὰ περισσότερο σήμερον, ποῦ ἡ χώρα διέρχεται τὴν δραματικωτέραν ἴσως καμπὴν τοῦ Ἐθνικοῦ της βίου, ἀγωνιζομένη διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ παραμείνῃ ἐλευθέρη καὶ ἀνεξάρτητη, ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἀληθμονότητος Ἀρχηγοῦ, ὁ ὁποῖος συμβολίζει μίαν δόξακληρον ἐποχὴν Ἑλληνικῶν ἀγώνων, ποῦ τοὺς ἐστε φάνωσεν ὁ θρίαμβος, ἰδεολογικῶν σαλπισμάτων, ποῦ τὰ ἐδικαίωσεν ὁ χρόνος, Ἑθνικῶν παρορμήσεων, ποῦ τὰς ἐνεσάρκωσεν ἡ φυλὴ μας, δημιουργεῖ μαζὶ καὶ πέραν τῆς ὁμηρικῆς λατρείας μας, ὑποχρεώσεις καὶ καθήκοντα καὶ εὐθύνas διὰ τὴν σύγχρονον Ἑλληνικὴν γενεάν.

Αἱ εὐθύναι αὐταὶ βαρύνουν ἰδιαιτέρως ἐκείνους ποῦ ἐξυμώθησαν μαζὶ τοῦ, εἰς ὥραιος, πολεμικοῦς καὶ εἰρηνικοῦς, ἀγῶνας καὶ κοινὰς θυσίας, ἐκείνους, ποῦ ἐδονήθησαν ἀπὸ τὴν σχεδὸν ὑπεράνθρωπον πνοήν του, τὴν μεγάλην δηλαδὴ πολιτικὴν παράταξιν, ἡ ὁποία ὑπῆρξεν ἡ λαμπροτέρα δημιουργία του, καὶ ἡ ὁποία ἔχει τὴν ὑψηλὴν τιμὴν καὶ φέρει τὴν ἱστορικὴν εὐθύνην νὰ διατηρήσῃ καὶ δια-

φυλάξῃ ἀλώδην καὶ ἀμόλυντον τὴν ἰδικὴν του Ἑθνικὴν καὶ Πολιτικὴν, κληρονομίαν. Μόνον τότε θὰ διακισυόμεθα νὰ εἰπώμεν, ὅτι τιμοῦμεν ἀξία τὴν μνήμην του, καὶ μόνον τότε θὰ καταστήσωμεν ἡσυχον τὸν αἰώνιον ὕπνον του ὅταν, ὅλοι μαζὶ, ἔα ναδροῦμε τοὺς ἑαυτοὺς μας εἰς τὰς τάξεις τοῦ Κόμματος τῶν Φιλελευθέρων, καὶ ἀπὸ κοινοῦ, μεγαλοφρόνως συντελέσωμεν, διὰ νὰ δυνηθῇ τοῦτο νὰ ὁδηγήσῃ τὴν Ἑλληνικὴν ζωὴν, τὰς Ἑλληνικὰς ἐλπίδας, τοὺς ἔθνικοὺς πόθους καὶ τὰς ἔθνικὰς ἀνησυχίας, εἰς νέας συγχρονισμένας Δημοκρατικὰς πραγματοποιήσεις.

Καὶ μόνον τότε θὰ διατηρήσωμεν ζωντανὸν καὶ ἀδιάσειστον τὸν σύνδεσμόν μας πρὸς τὸν Μεγάλον Νεκρὸν ἂν δυνηθῶμεν, ἐντὸς τῶν σημερινῶν πραγματικότητων καὶ τῶν συγχρόνων ἐξελικτικῶν προσανατολισμῶν τῆς Ἑλληνικῆς ζωῆς, νὰ ἀναστήσω-

Τὸ Φιλελεύθερον Κόμμα εἶναι κόμμα ἱστορικόν.

μεν καὶ πάλιν τὸ Θέρισσον, εἰς ὅλον τὸ θριαμβικὸν μεγαλεῖον του, καὶ μετὰ τὸ συμβολικόν, πλούσιον, πολύμορφον καὶ πολυσήμαντον περιεχόμενον του.

Εὐτυχῶς ὅτι ὕστερα ἀπὸ τόσας δοκιμασίας, τὰς ὁποίας διήλθομεν προσφάτως, καὶ ὡς Ἔθνος καὶ ὡς παράταξις πολιτικὴ, συνηθισμένη νὰ θυσιάζῃ τὰ πάντα διὰ τὴν Ἑλλάδα, ἀγωνιστῶσα δι' αὐτὴν, ταλαιπωρηθεῖσα καὶ διαβληθεῖσα ὑπὲρ αὐτῆς καὶ ἀναζητοῦσα τὸν Ἑθνικὸς ὠφελιμότερον δρόμον, διακισυόμεθα νὰ πιστεῦωμεν, ὅτι, τὴν ὥραν αὐτὴν, τὸ Κόμμα τῶν Φιλελευθέρων, ἡνωμένον καὶ ἀδιαίρετον, εὐρίσκεται εἰς τὰς Ἑθνικὰς ἐπάλξεις, Φύλαξ ἀκοίμητος τῶν ὑποθηκῶν τοῦ ἱδρυτοῦ τοῦ καὶ Συνεχστής ἀξίος τῆς δημιουργικῆς πρωτοπορείας, ποῦ τοῦ ἔχει ὀρίσει ἡ ἱστορικὴ μοῖρα του Ἡ ἐλπιδοφόρος αὐτὴ προοπτικὴ διαγράφεται σαφῆς, ἐκ τῆς ἀξιολόγου συμμετοχῆς τοῦ Κόμματος τῶν Φιλελευθέρων καὶ προσωπικῶς Ὑμῶν, κ. Πρόεδρε, εἰς τὰς σημερινὰς Κυβερνητικὰς εὐθύνas, καὶ ἡ, ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἱκανοποιητικὴ προώθησις τῶν Ἑθνικῶν ὑποθέσεων, εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς Ἑλληνικῆς δραστηριότητος, ἰδιαιτέ-

ρως δὲ εἰς τὸ ἀγωνιστικὸν κεφάλαιον τῆς ἀντεθνικῆς ἀνταρσίας, ἀνευ τῆς καταστολῆς τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ νοηθῇ προαγωγή τοῦ τόπου καὶ ἐλοκληρωμένη ἔφαρμογὴ πλήρους κοινωνικοῦ καὶ οἰκονομικοῦ προγράμματος, προωρισμένου νὰ δημιουργήσῃ καθολικὸν τὸ αἶσθημα τῆς ἀσφαλείας, τῆς ἰσοπολιτείας καὶ τῆς δικαιοσύνης, καὶ νὰ ἀξιοποιήσῃ τὰς θυσίας τοῦ ἥρωος καὶ μάρτυρος λαοῦ μας.

Εἰς τὴν νέαν αὐτὴν περίοδον, τὴν ὁποίαν ὁραματιζόμεθα φωτεινὴν, καὶ ἐπίσης προωρισμένην νὰ διαλύσῃ τὰς παρεξηγήσεις καὶ τὴν σύγχυσιν τῶν τόσας ἀμφιβολίας ἀξίας κηρυγμάτων, δικαιοδοθεῖ κ. Πρόεδρε, νὰ ὑπολογίζετε ἐπὶ τῆς συμπαραστάσεως καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Φιλελευθέρου Ρεθύμνου, πάντοτε πρωτοπόρου εἰς γνωρίμους ἀγῶνας καὶ προθύμους θυσίας ὑπὲρ τῆς Φιλελευθέρης Δημοκρατικῆς ἰδεολογίας, ἡ ὁποία ταυτίζεται μετὰ τὴν ἐννοίαν μιᾶς εὐνομούμενης καὶ εὐτυχούσης Ἑλλάδος.

Καὶ ἀντιστοιχῶς τὸ Ρέθυμνον τὸ ὁποῖον ἐν μέσῳ τῆς σημερινῆς παραξάλης, ἡδυνήθη νὰ διατηρήσῃ καθαρὰν τὴν σκέψιν καὶ ἀγνὸν τὸ φρόνημά του, ἀλλὰ καὶ τὸ ὁποῖον, ὀφείλομεν νὰ σᾶς εἰπώμεν, συνεχῶς δοκιμάζεται ἀπὸ τὴν Κρατικὴν ἀδιαφορίαν καὶ ἔχει συγκαταληφθέν, ἀλλὰ καὶ πικρὸν παράπονον, ὅτι τὰ πλέον στοιχειώδη ζητήματά του, ζητήματα ὑπάρξεως, πολιτισμοῦ καὶ προόδου, δὲν εὐρίσκουν ἀνάλογον κατανόησιν ἐπιτρέψετε νὰ φρονοῦμεν κ. Πρόεδρε ὅτι δικαιούται νὰ ὑπολογίζῃ ἐπὶ τῆς συναντιλήψεως τοῦ Κόμματος τῶν Φιλελευθέρων ἐν τῷ συνόλῳ του, τῆς προσοχῆς τῶν ἐντὶ Κυβερνήσει ἐκπροσώπων του καὶ ἰδιαιτέρως ἐπὶ τῆς προσωπικῆς ὁμῶν στοργικῆς συνδρομῆς καὶ πολιτίμου ὑποστηρίξεως.

Μὲ αὐτὰς τὰς ἐνθαρυντικὰς διαπιστώσεις καὶ αὐτὰς τὰς ὥραιας ἐλπίδας, με συγκίνησιν καὶ ἀγάπην, ὑποδεχόμεθα, καὶ αὐτὴν τὴν φοράν, προσωπικῶς ὡς, κ. Πρόεδρε, καὶ μαζὶ σας τὸν τόσον ἀγαπητόν μας Ἐλευθέριον Βενιζέλον καὶ τοὺς λοιποὺς φιλοξενουμένους μας καὶ προπίνωμεν ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας ὅλων ὁμῶν καὶ τοῦ μεγαλείου τοῦ Κόμματος τῶν Φιλελευθέρων, χάριν τοῦ μεγαλείου τῆς αἱματόδρεκτης ἀλλὰ καὶ Αἰωνίας Ἑλλάδος.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

25^Η ΜΑΡΤΙΟΥ 1821

«Ἀπ' τὰ κόκκαλα θγαλμένη
τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά
καὶ σὺν πρῶτα ἀνδρειωμένη
χαῖρε, ὦ χαῖρε ἐλευθεριά!»

Τέσσερις αἰῶνες εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε, ποὺ τὸ ἔθνος ἀνέβηκε τὸν δρόμο τοῦ μαρτυρικοῦ Γολγοθᾶ, γιὰ νὰ σταυρωθῇ καὶ νὰ ταφῇ καὶ ὅπιν στὸ μαῦρο σκοτάδι τῆς σκλαβιάς, ἀφοῦ ἄφισε μιὰ τελευταία ἀκόμη ἀναλαμπὴ νὰ φωτίσῃ μέσα ἀπὸ τὸν ναὸ τῆς Θεοῦ Σοφίας τὰ περασμένα χίλια καὶ πλέον ἔνδοξα χρόνια τῆς κυριαρχίας του. Τέσσερις αἰῶνες, διάβηκαν ἀπὸ τότε, ποὺ τὰ πλατεῖα φτερὰ τοῦ φοβεροῦ δικεφάλου τσακίστηκαν ἀπ' τοὺς Μωαμεθανοὺς καὶ ποὺ τὸ μισοφύγγαρο ὑψώθηκε ἀγέρωχο, ἐκεῖ ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ σιάθηκε τὸ αἰῶνιο σύμβολο τῆς πανανθρώπινης τοῦ Θεοῦ θρησκείας.

Τέσσερις αἰῶνες ὁ βάρβαρος κ' ἀλλόθρησκος κατακτητὴς τῆς ἀνατολῆς πατοῦσε βαρεῖα στὸν τράχηλο τὸν ἀδύναμο ραγιά, τὸν δοῦλο καὶ ὑποτελεῖ ἑλληνα, τοῦ τσάκιζε τὰ πλευρά, τοῦ τρυποῦσε τὸ σῶμα γιὰ νὰ χυθῇ ἄφθονο τὸ αἷμα του, τοῦ στεροῦσε τὸ ψωμί του, τοῦ ἔπερνε τὴν τιμὴ του τοῦ ἄρπαζε τὰ παιδιά του, τὸν εἶχε φτηνὸ ἐμπόρευμα, πρόστυχο ὑποκείμενο, ἄβουλο καὶ μηχανικὸ ὄργανο τῶν σχεδίων του.

Κι' ὅμως μέσα σὶὰ τετρακόσια αὐτὰ χρόνια τοῦ μαρτυρίου καὶ τῆς φθορᾶς ὁ ἀλυσσοδεμένος ραγιάς δὲν πέθανε, ἡ ῥωμιοσύνη δὲν χάθηκε. Κρατοῦσε βαθεῖα μέσα σὶὰ στήθεια τῆς ἄσβυστης κάποια σπῖθα ἀπὸ τὴ φλόγα τῶν περασμένων μὲ τοὺς θρύλους καὶ τίς παραδόσεις καὶ μὲ τὴν ἰστορίαν τῆς. Εἰσι μέρα μὲ τὴν ἡμέρα ἢ σπῖθα δυνάμωνε, ὁ πόθος φούντωνε στὶς καρδιὰς τῶν δούλων, κυριαρχοῦσε σὶὰ σκλαβωμένα μέρη παντοῦ καὶ τὸ τραγοῦδι τοῦ Βύρδου Ρήγα Βελενστινλή.

«καλύτερα μιᾶς ὥρας
ἐλευθερὴ ζωὴ
παρὰ σαράντα χρόνια
σκλαβιά καὶ φυλακὴ»

ἀπλώνονταν στὴν Βαλκανικὴ καὶ

δονοῦσε μιὰ ἀτμόσφαιρα θολωμένη καὶ πνιγηρὰ ποὺ προμήναγε τὸ ξέσπασμα κάποιας φοβερῆς καταιγίδας. Οἱ πρῶτοι ἀδούλωτοι Ἕλληνες, κλέφτες κ' ἄρματολοι σκαρφάλωσαν στὶς ἐλεύθερες βουνοκορφές γιὰ ν' ἀκουστῇ ἀπὸ κεῖ πάνω τὸ βρόντηγμα τοῦ ἡρωικοῦ καριοφυλιοῦ ν' ἀντιλαλῇ σὲ στερεὲς καὶ σὲ θάλασσες, δίνοντας στὴ σπῖθα ποὺ κρυφόκαιγε τὸ πρῶτο φύσημα, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ πετάξῃ πύρινες γλώσσες, σ' ὅλες τίς σκλαβωμένες γωνιὰς τῆς ἐλληνικῆς γῆς, ἣν ἔκανε νὰ φουντώσῃ ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ γηραλέου

παπᾶ τῆς Λαύρας τὴν πελώρια πυρκαϊὰ μέσα ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ξεχύθηκε ἡ φυλακισμένη θεὰ Ἐλευθερία μεγαλόπρεπη καὶ ὀρμητικὴ συντριβοντας μὲ τὴν κοφτερὴ σπάθη τῆς τὸν τύραννο. Ἀπὸ τὸ δλοκαῦτωμα τοῦ Ἀρκαδίου σὶὰ Γκούκι, ἀπὸ τὸ Γκούκι σὶὰ μονὴ τοῦ Σέκκου, ἀπ' τὴ μονὴ τοῦ Σέκκου σὶὰ θυσία τοῦ Καψάλη καὶ σὶὰ χορὸ τοῦ Ζαλόγγου. Ἀπὸ τὴν Τριπολὶ σὶὰ Βασιλικά καὶ τὰ Δερβενακία. Ἀπὸ τὴν μαύρη ράχη τῶν Ψαρρῶν σὶὰν αἵματοποτισμένη γῆ τῆς Χίου. Ἀπὸ τὸν

(Συνέχεια εἰς τὴν 16ην σελίδα)

Ο ΝΕΟΣ ΕΛ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ ΕΙΣ ΚΡΗΤΗΝ

Ἀληθῶς ἀποδewτική ὑπῆρξεν ἡ ὑποδοχὴ τοῦ νέου Ἐλευθερίου Βενιζέλου εἰς Κρήτην. Μὲ ἀλλόφρονα συγκίνησιν καὶ δάκρυα χαρᾶς οἱ παλαιοὶ συναγωνιστὰι τοῦ Μεγάλου Ἐθνάρχου, ἐνηγκαλίζοντο καὶ ἡσπάζοντο τὸν νέον βλαστὸν. Δίπλα σ' αὐτοὺς τὰ ἐνθουσιώδη Νιάτα τῆς Κρήτης μὲ θυελλώδεις ἐκδηλώσεις ἐνθουσιασμοῦ καὶ πίστεως, ὑπεδέχοντο μὲ θριαμβευτικὰς ἀψίδες τὸν Νέον ἀδελφόν των. Καὶ ὁλόκληρος ἡ Κρήτη ἐδονήθη ἀπὸ ἓνα ἐνθουσιώδη παλμόν.

ΚΑΛΩΣ ΜΑΣ ΗΛΘΕΣ ΛΕΥΤΕΡΗ

Ἡ ὑποδοχὴ αὕτη, μαζὶ μὲ τὴν πρωτοφανῆ κοσμοσυρροὴν εἰς τὸ Μνημόσυνον τοῦ Μεγάλου Ἐθνάρχου, ἐπισφραγίζει ὀριστικῶς πλέον τὴν ἀκατάλλητον πίστιν τοῦ Κρητικοῦ Λαοῦ καὶ ἰδιαίτερος τῆς Νεολαίας του εἰς τὰ ἰδανικά ἐκείνου. Ἰδανικά ὑπὸ τὸ φῶς καὶ τὴν ἔμπνευσιν τῶν ὁποίων ἡ Ἑλλάς κατέστη κάποτε ἀληθῶς Μεγάλῃ καὶ ΘΑΓΙΝΗ ΚΑΙ ΠΑΛΙ. Γιατὶ ὁ λαὸς τῆς καὶ κυρίως ἡ Νεολαία τῆς, παρέχει σήμερον μὲ τοὺς ὑπερόχους ἀγῶνας τῆς καὶ τίς εὐγενεῖς ἐκδηλώσεις πίστεως, ζωντανὲς κ' ἀναμφισβήτητες ἀποδείξεις τοῦ ἴδιου Μεγαλείου.

ΕΙΔΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΠΑΝΤΟΥΡΑΝΙΣΜΟΣ

Τοῦ κ. ΧΑΡ. ΣΕΙΡΑΔΑΚΗ
Συντ/ρχου ἐ. ἀ. τέως Νομάρχου

Δ'.

Ἡ δὴθεν Ἑθνικιστικὴ κίνησις καὶ ἀνάμειξις τῶν κομμουνιστῶν εἰς τὰς ὑπὸ κατοχὴν χώρας τῆς Εὐρώπης δὲν ἀπέβλεπε καὶ αὕτη εἰς ἑθνικοὺς ἀπελευθερωτικοὺς σκοποὺς, διαρκούντος τοῦ πολέμου, ἢ εἰς κοινωνικὰς μεταπολεμικὰς μεταρρυθμίσεις ὑπὲρ τοῦ λαοῦ καὶ γενικώτερον ὑπὲρ τῶν ἐργαζομένων τάξεων (τόσον εἰς τὴν Ἀπὼ Ἀνατολὴν ὅσον καὶ εἰς τὴν Δύσιν), ἀλλὰ ἀπέβλεπε εἰς τὴν ἐξαπάτησιν τῶν λαῶν διὰ τῶν ἀπατηλῶν ἐκείνων κηρυγμάτων καὶ τὴν συγχώνευσιν καὶ ἐξαφανισμόν τῶν διαφόρων φυλῶν μέσῃ εἰς τὸ μέγαλον χωνευτήρι τῆς σλαυοκομμουνιστικῆς κινήσεως, ἢ ὁποία ἐκκινήσασα μὲ κέντρον τὴν σλαυικὴν φυλὴν προχωρεῖ σήμερον πρὸς τὴν παγκόσμιον κυριαρχίαν ἐκ μεταλλευομένη κάθε ἐνότητος καὶ κάθε ἀντίθεσιν.

Τὸ ἑλληνικὸν ΕΑΜ ἰσχυρίσθη δὲ τι ἰδρύθη διὰ τὴν συντελέσῃ καὶ τοῦτο εἰς τὴν κατάλληλον στιγμήν παρὰ πλεύρως τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ συμμαχικοῦ τοιοῦτου εἰς τὴν νίκην τῶν συμμάχων κατὰ τῶν κατακτητῶν. Ἀντὶ τούτου παρετηρήθη τὸ οἰκτρὸν φαινόμενον νὰ ὑποχωροῦν οἱ Γερμανοὶ συμπτυσσόμενοι πρὸς Βορρᾶν πρὸς τὴν κατεύθυνσιν δηλαδὴ ἐκείνην πού ὑπῆρχον συγκεντρωμένα τὰ ἔνοπλα τμήματα τοῦ ΕΑΜ, καὶ ἀντὶ τὸ ΕΑΜ νὰ καταλάβῃ τὰς ὀρεινὰς προαβάσεις τῶν Βορείων ἐπαρχιῶν μας καὶ νὰ προσβάλλῃ τὸν ἐχθρὸν κατὰ τὴν ἐκείθεν διέλευσίν του, νὰ ἀπεσυνθέσῃ καὶ νὰ προξενήσῃ ἀνυπολογίστους φθορὰς εἰς αὐτόν, ἐκδικούμενον τὰς δειώσεις καὶ τὰς σφαγὰς γερόντων γυναικῶν καὶ παιδίων, ἀντὶ λέγω τούτου, ἐπροτίμησε νὰ συνάψῃ συμμαχίαν μετ' αὐτοῦ. Διὰ τῆς συμμαχίας ἐκείνης τὸ μὲν ΕΑΜ καὶ τὰ ἔνοπλα τμήματά του ἀνελάμβανον τὴν ὑποχρέωσιν νὰ μὴν παρενοχλήσουν παντάπασιν τὸν Γερμανικὸν στρατὸν ὑποχωροῦντα, οἱ δὲ Γερμανοὶ εἰς ἀνταμοιβὴν ἀνελάμβανον νὰ χορηγῇσιν ὅπλισμόν καὶ πυρομαχικά εἰς τὸ ΕΑΜ, διὰ τὸν ἐξοπλισμὸν τοῦ στρατοῦ τοῦ ΕΛΑΣ. Ἡ Συμφωνία αὕτη κατ' ἐπέκτασιν τῆς ἐτέ

ρας καταπτύστου τοιαύτης τοῦ Ἰωαννίδου μετὰ τῶν Βουλγάρων, ἐτηρήθη ἀπολύτως μετὰ τῶν.

Σπεύδουν τὰ ἔνοπλα τμήματα τοῦ ΕΑΜ πρὸς Νότον συναντοῦν τὸν ὑποχωροῦντα Γερμανικὸν στρατὸν, ἀντιπαρέρχονται τοῦτον καὶ σπεύδουν νὰ καταλάβουν τὰς Ἀθήνας καὶ τὰς Ἀρχάς. Σκοπὸς τῶν εἶναι ἡ κατάληψις τῆς ἐξουσίας ἵνα δυνηθοῦν εὐκολώτερον καὶ παραδόξως δεσμίαν τὴν Ἑλλάδα εἰς τὸν Πανσλαυισμόν συμπληροῦντες τὸ ἔργον τοῦ προδότου Ἰωαννίδου, τοῦ σημερινοῦ διαδόχου τοῦ ἀρχισυμμορίτου Μάρκου καὶ ἀρχηγοῦ τῶν συμμοριτῶν.

Ἐνεργεῖσα ὡς ἀνωτέρω ἡ Σοβιετικὴ Ἐνωσις ἔχει φαίνεται ὑπ' ὅψιν τῆς ἀρχαίου γνωμιῶν κατὰ τὸ δοιοῦν τὰ ἰσχυρὰ φρούρια πίπτουν ἐκ τῶν ἔσω καὶ οὕτω κατέρθωσεν νὰ δημιουργήσῃ τοὺς προδότας τῶν ἐντὸς τῶν φρουρίων, διὰ νὰ ὠδηγήσουν τὸν ἐχθρὸν ἐντὸς τοῦ φρουρίου, καὶ τὸ κατακτήσουν ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς. Ἐλησφόνησαν ὅμως φαίνεται ὅτι ὁ ἑλληνισμὸς εἶναι ἕνα ἀκατάβλητον φρούριον.

Καὶ ὁ ἥλιος ἔχει τὰς κηλίδας του, ἀλλὰ δὲν παύει ἀπὸ τοῦ νὰ θερμαίνει καὶ νὰ ζωογονῇ τὸ σύμπαν.

Οἱ Ἕλληνες κομμουνισταὶ ἀποτελοῦν τὰς κηλίδας αὐτὰς τοῦ ἡλίου, αἱ ὁποῖαι ὅμως κηλίδες δὲν πρόκειται νὰ ἀμαυρώσουν τὴν λάμψιν τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ ὅστις εἶναι αἱ φωτοβόλοι ἀκτίνες τοῦ ἡλίου καὶ ὁ τιμωρὸς τῶν ἀναίδων θεατῶν «τῶν κομμουνιστῶν».

Εὐτυχῶς ἀκόμη πού πέραν τῆς Ἀπὼ Ἀνατολῆς καὶ τῆς Εὐρώπης ὑπάρχει συναντιλήπτωρ καὶ σύμμαχος ἡ κρατικὰ Δημοκρατία τῆς Ἀμερικανικῆς συμπολιτείας ἣτις εἶναι ἕτοιμη νὰ θέσῃ φραγμοὺς καὶ φίμωτρον εἰς τὴν Ἐρυθρὰν Ἀρκτον ἐν ἀνάγκῃ δὲ νὰ θρυμματίσῃ καὶ τὸ σιδηροῦν παραπέτασμα ὀπισθεν τοῦ ὁποίου ἴσταται ἀπειλητικὸς ὁ Ἐρυθρὸς Δικτάτωρ, καὶ νὰ ἐκμηδενίσῃ τὸν ἐπαπειλούντα τῆς ἀνθρωπότητος κίνδυνον καὶ νὰ χαρίσῃ τὴν ἐλευθερίαν εἰς τοὺς πραγματικὰ σκεπτομένους καὶ ἐργαζομένους διὰ τὴν πραγματικὴν Δημοκρατίαν τοῦ κό-

μου.

Ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες καθήκον μὰ καὶ ὑποχρέωσιν ἔχωμεν νὰ κρατήσωμε ὑψηλὰ τὴν σημαίαν τῆς ἐλευθερίας καὶ νὰ ἀγωνισθῶμεν διὰ μίαν ἀκόμη φοράν διὰ τὴν διαϊώνισιν τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος, τῆς ἐλευθερίας. Τῆς ἐλευθερίας ἐκείνης πού γέννεσιν καὶ ἀφετηρίαν ἔχει τὴν Ἑλλάδα. Ἀλλὰ καὶ οἱ μεγάλοι μας σύμμαχοι ἅς ἀναλογισθοῦν τὸ μέγεθος τοῦ ἀγῶνος μας, καὶ ἅς μᾶς χορηγήσουν τὰ μέσα διὰ τὸν τιτάνιον ἀγῶνα μας πού εἶναι καὶ ἰδιότης τῶν ἀγῶν.

Ἡ νίκη μας θὰ σημάνῃ τὴν γενικὴν νίκην ἀπὸ Ἀνατολῆς μέχρι τῆς Δύσεως.

ΤΕΛΟΣ

ΝΑ ΑΝΑΣΤΑΛΟΥΝ ΤΑ ΑΓΡΟΤ. ΧΡΕΗ

Αἱ πολεμικαὶ συνθήκαι αἱ ἐπικρατοῦσαι εἰς τὴν ὑπαιθρον εἶχον ὡς συνέπειαν τὴν καταστροφὴν, πλὴν τῆς ἀκινήτου καὶ κινήτης περιουσίας καὶ τῶν γεωργικῶν προϊόντων τῶν ἀγροτῶν. Οὕτω πολλὰ προϊόντα κατὰ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν ἀνταρτῶν ἢ ἐξ ἄλλων πολεμικῶν αἰτίων ἐκῆσαν καὶ οἱ παραγωγοὶ ἀπώλεσαν εἰς μίαν στιγμήν, πλὴν τῶν οἰκιῶν καὶ τῶν ἀποθηκῶν των, καὶ τὸ μοναδικὸν εἰσόδημα διὰ τὴν συντήρησίν των καὶ τὴν συνέχισιν τῶν καλλιεργητικῶν τῶν ἐργασιῶν. Ἄλλη συνέπεια τῆς καταστροφῆς τῶν προϊόντων τούτων εἶναι τὸ βάρος τῶν ἐξ αὐτῶν χρεῶν πρὸς τὴν ΑΤΕ. Τὰ χρέη ταῦτα δὲν εἶναι δυνατὸν οὔτε καὶ δικαίον νὰ ἐξοφληθοῦν ἀπὸ τοὺς κατεστραμμένους παραγωγούς, οὔτε τώρα, οὔτε εἰς τὸ προσεχές, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπώτερον μέλλον Ἀσφαλὸς ὅταν ἀποκατασταθῇ ἡ τάξις, τὸ Κράτος θὰ θυμίσῃ τὰ παρομοίως φύσεως ζητήματα νομοθετικῶς. Μέχρις οὗτο ὅμως γίνῃ τοῦτο ἐπιβάλλεται ὅπως ἀνασταλοῦν τὰ χρέη ταῦτα καὶ μὴ θεωρηθοῦν οἱ παραγωγοὶ ὡς ἔχοντες ἀνοίγματα εἰς τὴν Ἀγροτ. Τράπεζαν. Συνεπῶς οἱ ἀγρόται οὗτοι πρέπει νὰ τύχουν καὶ πλήρους πιστωτικῆς καὶ πάσης ἄλλης ἐνισχύσεως, πολλῶ μᾶλλον ἀφοῦ ἀποτελοῦν τὰ μεγαλύτερα θύματα τῆς ἐθνικῆς μας τραγωδίας.

Ο ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ ΚΑΙ Η ΝΕΩΤΕΡΑ ΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 3ης σελίδος)

δημιουργικὴν ὁρμὴν τῆς μεγαλειώδους ψυχῆς του, καλιβδωμένος μέσα εἰς τοὺς συνεχεῖς ἀγῶνας κι' ἐπαναστάσεις γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς ἰδιαιτέρας πατρίδος του τὴν ὁργάνωσιν καὶ συγκρότησιν τῆς, προσέρχεται γεμᾶτος αὐτοπεποίθησι καὶ αἰσιοδοξία.

Ὁ φιλογερὸς πατριωτισμὸς του, ἡ μαχητικότης του, οἱ μεγαλοφυεῖς ἐμπνεύσεις του καὶ τὸ θείον φῶς τῆς φυσιογνωμίας του, ἀπετέλεσαν τὴν κατευθύν τήριον δύναμιν, τὴν ἐπιθετικὴν αἰχμὴν καὶ τὴν πηγὴν ἐμπνεύσεως διὰ τὴν ἐπακολουθήσασαν ὑπέροχον ΕΘΝΙΚΗΝ ΕΞΟΡΜΗΣΙΝ.

Ὅταν πλησιάζει τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου δι' ἓνα μεγαλειώδες ἔργον, ὅταν αἱ συνθήκαι εἶναι πᾶσι ὥριμοι διὰ τὴν πραγματοποίησιν μιᾶς ἱστορικῆς μεταβολῆς, τότε γεννιῶνται μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν διὰ τὴν οἰκονομίαν τῆς ἐπιβιώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, οἱ γίγαντες ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι θ' ἀναλάβουν νὰ κυλίσουν τὸν μέγαν λίθον τῆς ἐξελεύσεως πρὸς τὰ νέα ἐπιπεδα τὰ ὁποῖα ἡ πίεσις τῆς ἀνελιχομένης ἀνθρωπότητος ἐπιβάλλει. Καὶ τότε περὶ τοὺς Κοσμογονίας ἀναφαίνονται καὶ μίᾳ γενικῇ ἀνακατάταξις πολιτικῶν καὶ Ἐθνικῶν ἀξιών πραγματοποιεῖται ἐνῶ οἱ τριγμοὶ καὶ οἱ γδοῦποι τῶν σκουλικοφαγωμένων κατασκευασμάτων, γεμῶζον τὴν κοσμογονικὴν ἀτμόσφαιρα.

Ἡ γδοῦποι τῆς διαλυομένης καὶ καταρρεούσης Ὄθωμανικῆς αὐτοκρατορίας συνοδευόμενοι ἀπὸ τοὺς τριγμοὺς τοῦ καταρρέοντος Κοιταμπασισμοῦ, γέμιζαν τὸ 1909 τὴν ἀτμόσφαιρα, μέσα εἰς τὴν ὁποῖαν ἐξαπελύθη ἡ ἀκατάσχετος δημιουργικὴ δύναμις τῶν Νεοελλήνων καὶ ἐπικεφαλῆς ἐμπνευστὴν καὶ καθοδηγητὴν ὃν Ἐλευθέριον Βενιζέλον. Δὲν εἶναι τυχαῖον τὸ γεγονὸς ὅτι τοὺς ἰδίους χρόνους μέσα στὰ ἐρεῖπια τῆς Τουρκικῆς αὐτοκρατορίας ἐπραγματοποιεῖτο καὶ ἡ ἐπανάστασις τῶν Νεοτούρκων.

Ἡ περίοδος τῆς πρώτης δεκαετίας τοῦ 20οῦ αἰῶνος πρέπει νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς περίοδος ἱστορικῶν, κοινωνικῶν καὶ ἔθνο-λογικῶν μεταβολῶν εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Βαλκανικῆς. Εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ ἐπετελέσθησαν μέσα εἰς τις χῶρες ποὺ τὴν συγκροτοῦν, ἀληθῶς πρωτοφανεῖς μεταβολαί. Ἐπὶ τετρακόσια χρόνια οἱ λαοὶ τῆς Βαλκανικῆς κυριαρχούμενοι ἀπὸ τὸ Ὄθωμανικὸν στοιχεῖον μὲ τὴ βάρβαρη καὶ πρωτόγονη συγκρότησι, ὑπέστησαν δεινὰ ἄνευ προηγουμένου. Μέσα εἰς μίαν καταθλιπτικὴν ἀτμόσφαιραν ἔζησαν καὶ παρῆλθαν γεννεαί, μὲ τὸ παράπονον ὅτι δὲν ἀνέπνευσαν ἐλεύθερο ἀέρα. Καὶ τὸ παράπονον μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου ἔγινε ὁργὴ καὶ ἡ ὁργὴ θύελλα κι' ἡ θύελλα ἐπανάστασις καὶ πίσις. Κι' ἐγκρέμισε τυράννους κι' ὑπενόμυνσε συστήματα. Καὶ ὁδήγησε εἰς τὰς ἱστορικὰς πλέον ἐκείνας μεταβολὰς αἱ ὁποῖαι ἔφεραν τὴν Ἑλλάδα εἰς τὸν δρόμον τῆς ἐσωτερικῆς καὶ Ἐθνικῆς τῆς ὁλοκληρώσεως.

Διότι πράγματι τὸ 1909 ἀποτελεῖ νέαν ἀφαιτηρίαν διὰ τὴν ὁλοκλήρωσιν τοῦ ἔργου ἐκείνου τοῦ ὁποῖον ἤρchiσε τὸ 1821. Τὸ 1909 συνεπυκνώθησαν κι' ἐξαπελύθησαν αἱ δυνάμεις ἐκεῖναι αἱ ὁποῖαι ἐδημιούργησαν ἐν τῇ ἐξελεύσει τὴν Μεγάλην Ἑλλάδα καὶ τὴν πλήρως συγχρονισμένην κρατικὴν καὶ κοινωνικὴν συγκρότησιν. Φορεὺς καὶ πρωτογενὲς τοῦ πνεύματος καὶ τῆς θέας αὐτῆς βουλήσεως ὑπῆρξεν ὁ Μέγας Ἐλευθέριος Βενιζέλος.

Δι' αὐτοῦ ἡ Βαλκανικὴ ἐπανεύρισκε τὸν ἑαυτὸ τῆς καὶ ἡ Ἑλλὰς εἰσῆρχετο εἰς τὸν μεγαλειώδη δρόμον τοῦ πεπραγμένου τῆς.

Ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1909 ὑπῆρξε ἐπανάστασις δημιουργικὴ Ἐθνικὴ—δημοκρατικὴ. Ἐνεπνέετο ἀπὸ τὰ ἰδανικὰ τοῦ ἔθνους καὶ κατηυθύνετο πρὸς αὐτὰ. Ἐδημιούργησε καὶ δὲν ἠρέμωσε. Ἐθεμελίωσε τοὺς δημοκρατικοὺς θεσμοὺς καὶ δὲν ἀπέβλεψε εἰς κανενὸς εἰδους ὁλοκληρωτισμὸν.

Εἰς τὸ ἐπόμενον τὸ Β' μέρος

ΤΑ ΠΟΤΙΣΤΙΚΑ ΧΩΡΑΦΙΑ

Ἀπὸ τὴν "ΕΘΝΙΚΗ ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΑΓΡΟΤΩΝ,"

Καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ ἀκόμα ξέρουν πὺς δοῦ καὶ δοῦ κάνουν τέσσερα. Ἐν τούτοις στὴ γεωργίᾳ, μὲ τὴν συνεχῇ προσπάθειαν αὐξήσεως τῆς παραγωγῆς αὐτὸ δὲν συμβαίνει ἀπολύτως. Μπορεῖ δηλαδὴ ὁ γεωργὸς μὲ κατάλληλον συνδυασμὸ τῶν καλλιεργητικῶν του φροντίδων, νὰ ἐπιτύχῃ οὕτως τῆς παραγωγῆς του πλὴν μεγαλύτερη ἀπὸ ἐκείνην ἢ ὁποῖα ἰσοδυναμεῖ μὲ τὰ ἔξοδα ποὺ κατέβαλε γιὰ νὰ τὴν ἐπιτύχῃ, τὸ δὲ ἄθροισμα τῶν αὐξήσεων αὐτῶν νὰ εἶναι μεγαλύτερον ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ ἐπακολουθοῦν τὴν κάθε καλλιεργητικὴν φροντίδα, ὅν αὐτὴ ἐφαρμοσθῇ μεμονωμένα.

Γιὰ τὴν ἀπόδειξιν τῆς θεωρίας αὐτῆς κάποιος Ἀμερικανὸς ἐπιστήμονας ἔκαμε τὸ παρακάτω πείραμα. Ἐσπείρε σὲ ἓνα πολὺ ἄγονο καὶ ξερὸ χωράφι καλαμπόκι. Τὰ θρεπτικά συστατικά ποὺ ὑπῆρχαν στὸ χῶμα τοῦ χωραφιοῦ ἦταν τόσο λίγα καὶ οἱ συνθήκες ποὺ ἐπικρατοῦσαν σ' αὐτὸ τέτοιες, ποὺ τὸ καλαμπόκι δὲν μπόρεσε νὰ δώσῃ καθόλου σοδιά. Τὸν ἄλλο χρόνο στὸ ἴδιο χωράφι ἔσπείρε καὶ πάλι καλαμπόκι ἀλλὰ ἔβαλε αὐτὴν τὴν φορά καὶ πληρὴς λίπασμα. χάρις στὸ ὁποῖο πήρε κατὰ στρέμμα σοδιά ἀξίας 38 δολларίων. Τὸν ἐπόμενον χρόνο μὲ τὴν ἴδια καλλιέργειαν, ἀλλὰ μὲ λίπανσι καὶ πότισμα αὐτὴν τὴν φορά, πήρε σοδιά ἀξίας 63 δολларίων. Ὅταν χρησιμοποίησε λίπασμα καὶ κοπριά, χωρὶς νὰ ποτίσῃ, πήρε σοδιά ἀξίας 110 δολларίων, μὲ πότισμα δὲ 138. Τέλος μὲ τὴν ἴδια καλλιέργειαν στὸ ἴδιο ἀφου πρῶτα ἔκανε χλωρὴ λίπανσι μὲ δίκον καὶ μετὰ χρησιμοποίησε κοπριά, χημικὰ λιπάσματα καὶ πότισμα, πήρε σοδιά ἀξίας 174 δολларίων.

Σὲ μιά ἄλλη περίπτωσι μιά καλλιέργεια ἔδωσε τὴν ἴδια σοδιά καὶ χωρὶς λίπασμα καὶ μὲ λίπασμα. Ἀμὰ ὅμως ποτίστηκε, τὸ μέρος ποὺ λιπάνθηκε ἔδωσε διπλάσια σοδιά ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ ἔμεινε χωρὶς λίπασμα. Αὐ' ἄνοντας τὸν ἀριθμὸ τῶν φυτῶν δηλαδὴ κάνοντας πῶς πυκνὴ τὴν σπορά, στὸ μέρος ποὺ ποτίζονταν καὶ λιπαίνονταν πήρε τριπλάσια σοδιά, γιὰτὶ ἔγινε καλύτερη ἀξιοποίησι τοῦ ἐδάφους.

Ἀπὸ τὰ πειράματα αὐτὰ βγαίνει τὸ πρακτικὸ συμπέρασμα πὺς ὁ γε-

οργὰς δὲν πρέπει νὰ ἀρκεῖται ἅμα ἐξασφάλιση νερὸ γιὰ τὸ πότισμα τῶν χωραφῶν του, γιὰ τὴν τεχνητὴν λαδὴ συμπλήρωσι τῶν ἀναγκῶν τῶν φυτῶν ποὺ καλλιεργεῖ σὲ ὑγρασία, στὸ ὅτι θὰ καταφέρει νὰ πάρῃ μεγαλύτερη σοδιὰ. Χάρης στὴν ἐξασφάλιση τῆς συμπληρωματικῆς αὐτῆς ὑγρασίας τὰ φυτὰ ποὺ καλλιεργεῖ εἶναι σὲ θέσι νὰ ἀπορροφῶσιν πολὺ περισσότερα θρεπτικὰ συστατικὰ ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Καὶ μέχρι ἐνὸς σημείου μὲν αὐτὸ γίνεται, καὶ γι' αὐτὸ ἔχουμε καὶ μεγαλύτερες ἀποδόσεις. Ὅμως ἡ ὑγρασία τὴν ὁποία δίνουμε μὲ τὸ πότισμα, δίνει στὰ φυτὰ πολὺ μεγαλύτερες δυνατότητες ἀπορροφῆσεως θρεπτικῶν συστατικῶν ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ συνήθως μπορεῖ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸ ἔδαφος. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸν ἂν συμπληρώσουμε μὲ λιπάσματα τὰ συστατικὰ ποὺ ἤδη περιέχει αὐτὸ, τὰ ἀποτελέσματα θὰ εἶναι ἐξαιρετικά.

Ἐπειδὴ ὅπως τὰ ποτιζόμενα, ἰδίως συνεχῶς, χωράφια, καὶ λόγῳ τῆς κρούσεως τῆς ὁποίας σχηματίζουσι καὶ λόγῳ τῆς ὑγρασίας τὴν ὁποία συγκρατοῦν, γίνονται ἀνθυγιεινὰ στὰ μικροβία τὰ ὁποία ὑπάρχουν στὸ χῶμα καὶ τὰ ὁποία κάμνουν τὴν πολυτιμὴ δουλειὰ τῆς μεταβολῆς τῶν θρεπτικῶν στοιχείων ποὺ θρῖσκονται ἐκεῖ μέσα σὲ μορφὲς ποὺ εἶναι εὐκόλο νὰ ἀπορροφηθοῦν ἀπὸ τὰ φυτὰ, γι' αὐτὸ καλὸ θὰ εἶναι νὰ χρησιμοποιοῦνται κοπριά ἢ χλωρά λίπασμα, τὰ ὁποία, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ θρεπτικὰ συστατικὰ ποὺ προσθέτουν στὸ χῶμα, τὸ κάνουν ἀφράτο καὶ καλῶς ἀεριζόμεο, πρᾶγμα ποὺ αὐξάνει τὴν δράσιν τῶν μικροβίων καὶ κατὰ συνέπειαν καὶ τὸ ποσὸ τῶν συστατικῶν ποὺ θὰ ἀπορροφηθοῦν εὐκόλο ἀπὸ τὰ φυτὰ. Ἔτσι οἱ σοδιὲς αὐξάνονται ἀκόμα περισσότερο. Ἐκτὸς ὅμως τούτου, ἡ χρησιμοποίησι τῆς κοπριάς εἶναι χρήσιμη στὰ ποτιστικά χωράφια, γιὰτὶ συνήθως τὸ νερὸ ποὺ χρησιμοποιοῦμε γιὰ τὰ ποτίσματά τους ἀποθέτει στὸ χῶμα τῶν διάφορα ἀλάτια τὰ ὁποία εἶναι εὐλαβερὰ στὰ φυτὰ καὶ τὰ ὁποία ἡ κοπριά συνήθως ἐξουδετερώνει.

Ἀφοῦ ἐξασφαλίσουμε ὅλους τοὺς παράγοντες γονιμότητος τοῦ ἐδάφους ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω δηλαδὴ ὑγρασία, ἀφθονα θρεπτικὰ συστατικά καὶ ὑγιεινὴ μηχανικὴ σύστασί του, εἶναι ἐπόμενο ὅτι αὐτὸ

Ἐδῶκα τὰ μαῦρα, ἡ Μαγδαληνὴ τοῦ Βασιλάκη, γειτόνησα;

—Ναὶ τὸ κακορίζικο. Πέντε χρόνια θάνατι κλεισμένα ἀπὸ τότε ποὺ πέθανε ὁ Βαγγέλης τῶνε.

—Αἱ καιρὸς ἦτανε μπλεῖο. Τόσοι χρόνοι.

—Εἶδα τὸ Βασιλάκη κι' ἀναμπούκωσε καὶ τὰ γένεια. Γυῖός του ἦτανε βέβαια μὰ οἱ μέρες τρῶνε τὸ καὶ μὲ. Ἐβαλε καὶ μερικὰ λέρια στὰ ὀξὰ ποὺ ἦτανε πρωτύτερα πᾶν τὰ βουβὰ. Ἐξεσκέπασε καὶ ἡ Βασιλαῖνα τὸν καθρέφτη καὶ τὰ παραθύρια.

—Εἶναι δὲ ποὺ περιμένει καὶ τὸν ἄλλο τῆς γυιὸς σήμερον.

—Ἄ γι' αὐτὸ τὸ λοιπός. Νὰ μὴν τονε στενωχρῆσουν, ἐλέπεις κι' αὐτό!

Κάτω ἀπὸ τὴ χοντρομυρνια τοῦ παπᾶ τὸ κουβεντιάσανε τὸ χαμπάρι οἱ γειτόνισσες Σαββατόδραδο ἀποτελειωμένος ὁ ἐσπερινός.

Οἱ ρόκες ἐξαργούσανε ἀπόψε καὶ τὴν ὥρα ποὺ παστρεύανε οἱ κοπελλιὲς τὰ σπῆτια κι' ἐλούγουντῶνε τὰ κουβεντιάσανε μιὰς κοπανιάς οἱ γερόντισσες στὴ μυρνια.

Μόνο οἱ κόκκινες ζαλὲς τοῦ ἡλίου δεῖχναν κατὰ τὰ δυτικὰ ἀπάνω ἀπ' τὰ χιόνια. Ἦτανε ἀπ' ὦρα δουτημένος. Οἱ σπουργίτες ἐτραδαγιάσανε σκαλωμένοι στοὶ θυρίδες

εἶναι σὲ θέσι ὅχι μόνον νὰ θρέψῃ καλύτερα τὰ φυτὰ ποὺ ἤδη καλλιεργοῦμε σ' αὐτὸ, ἀλλὰ καὶ πολὺ μεγαλύτερο ἀριθμὸ ἀπ' αὐτά. Ἄν π.χ. σ' ἓνα χωράφι καλλιεργούμενο μὲ καλαμπόκι ἔχουμε 1000 φυτὰ στὸ στρέμμα, αὐτὰ ἀξιοποιοῦν μόνον ἓνα μέρος ἀπὸ τὸ διαθέσιμο ἔδαφος τοῦ χωραφιοῦ. Εἶναι ὅμως ἀδύνατον νὰ αὐξήσουμε τὸν ἀριθμὸ τῶν γιὰ τὴν δὲν μᾶς τὸ ἐπιτρέπει ἰδίως ἡ ἐλλείψις ὑγρασίας. Ἄν ὅμως συμπληρωθῇ αὐτὴ καὶ ὅλες οἱ ἄλλες, τότε ἡ σωστὴ καλλιεργητικὴ μέθοδος ἀπαιτεῖ τὴν αὐξήσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν φυτῶν καὶ στρέμματος, ἔτσι ποὺ νὰ γίνεται τέλει ἀξιοποίησι τοῦ ἐπλουτισμένου πλέον ἐδάφους. Φυσικὰ μὲν τέτοια αὐξήσι τοῦ ἀριθμοῦ τῶν φυτῶν θὰ ἔχει σάν συνέπειαν, μὴ καὶ αὐτὰ μποροῦν τώρα νὰ τραφοῦν καὶ νὰ ἀναπτυχθοῦν κανονικὰ, τὴν αὐξήσι τῆς παραγωγῆς πρὸς ὄφελος τοῦ γεωργοῦ.

τοῦ μοναστηριοῦ. Ἐφωνάζανε οἱ σκύλοι. Μιὰν ἀνακάτωσι στὸ χωργιὸ ἀπαράλλαχτα ὅπως τὴν παραμονὴ τ' Ἀγίου Γεωργίου ποὺ κάνοι τὸ πανηγύρι.

Σάν ὦνε περιμένωμε τὸν παπᾶ νὰ κάψῃ τὸν Ἰούδα τὸ Μεγασάδατο. Κάτω κατὰ τὸ λαγγὸ ἄρχισε νὰ σκοτεινιάζῃ ὁ τόπος κι' ἡ στράτα δὲν ἐξεχώριζε καλὰ πέρα στὴ γκούρμπα, ἐκεῖ π' ἀγκαλιάζει τὸ κεφάλι τοῦ «Ληστή». Ἀπὸ κεῖ ἐπεριμένανε οἱ χωριανοί, τὸ ξενητεμένο νὰ φανῇ. Τὸ Γιώργη τοῦ Βασιλάκη.

Θάνατι εἴκοσι χρόνια ποὺ λείπει, Ἦτανε ἓνα κιτριναίρικο, λένε, ἐκεῖνοι ποὺ τὸ φτάσανε, κι' ἐγύριζε στὰ χωράφια ξυπόλυτο κι' ἀναστεναμένο κι' ἐδῶλεπε τὰ βούγια τ' ἀφέντη τοῦ τοῦ Βασιλάκη. Τῷχανε συγκουρισμένο μὲ τὴν προδατοφαλλίδα κι' ὅπως ἦτανε οὐλημερὲς στὴν κάψα ἦτανε κακαδιασμένη ἡ κεφαλὴν του καὶ τ' αὐθιάν του, ποὺ τῷχανε ποὺ τῷδρισκε. Γῆ σ' ἀμπέλι νὰ δόσκειται γῆ στὸ ἀπιδιὲς νὰ γκαγκανίζεται γῆ στὸ Δαφνὲ νὰ κοιμάται. Ἄδικα τῷδερνε καὶ τὸ ξανάδερνε ὁ Βασιλάκης. Μιὰ φορὰ ποὺ τῷδεῖρε κι' ὁ ἀδερφός του ὁ Βαγγέλης, ὁ μακαρίτης τότες δὲ ἔδωκε τῶν ἀμαθιῶν του κι' ἐχάθηκε. Δὲν ἐδρέθηκε ἡ φανιάν του ποθὲς.

Καὶ ὡς ἔκανε μπλεῖο ν' ἀκούγεται κι' ἡ ἀθιβολὴν του ἐμήνυσε ἀπ' ἀλλὰργὸ ἀπὸ μιὰ χώρα ποὺ δὲν μπορῶ νὰ ξεκαθαρίσω τὸνομά τῆς πῶς ζῇ καὶ πῶς ἔχει τοῦ Θεοῦ τὰ καλά. Εἰπώθηκε ὕστερα πῶς τὸ πῆρε ἔνας περαστικὸς καὶ τῷκαμε ἀνθρωπο. Μὰ δὲν ἔμαθε ποτὲς κανεὶς ἵντα δουλειὰ πολεμᾷ.

Ἀπόψε τὸν ἐπεριμένανε νᾶρθῃ. Τῷχε μηνυμένο ἀπὸ χθὲς. Κι' οὐλο τὸ χωριὸ ἐμελέτα τὸ τί καὶ τί θὰ φέρῃ στὸ σπῆτι τῶνε. Ὅσο ἐδράδιαζε τόσο καὶ πιά πολλοὶ ἐπεριμένανε στὴ μυρνια ὡς ποὺ μιὰ στιγμὴ ἀκούονται πατὲς καὶ νὰ τὸ Βασιλάκι χαμηλοφτερουγισμένο κι' ἀνάσερνε τὸν ἀνήφορο. Ἐπίσω του ἐκλούθα εὐκερὸ τὸ μουλάρι.

—Ἰντα Βασιλάκι; ρωτᾷ ὁ παπᾶς.

—Καλὰ γέροντα.

—Ἰὲν ἦρθε ὁ γυιὸς σου;

—Μπᾶ. Ἀχὰ.

Ὁ ἀναστεναγμός τοῦ Βασιλάκι ἔκοψε τὴν φόρα τῶν ἄλλων ποὺ ἠθέλα νὰ ρωτήξουνε.

—Ἔστειλε ἓνα σακκοῦλι κι' ἓνα (Συνέχεια εἰς τὴν 12ην σελίδα)

ΕΡΓΑ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Βομβαρδισμός τῆς Σημαί-
ας σιὸ βράχο τ' Ἀκρωτη-
ριοῦ ἀπὸ τὰ πλοῖα τῶν
συμμάχων τὸ 1897.

Ἡ Δευτεριά ἀπ' τὰ κόκκαλα
βγαλμένη τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερὰ.

Ἔργα τοῦ ἐκλεκτοῦ γλύπτου
κ. ΙΩΑΝ. ΚΑΝΑΚΑΚΗ

ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ

Ὁ Ζεὺς ἦτο Κρητικός.

Μαζὺν μὲ τις πολλὰς ἄλλας ἰ-
διότητες ποὺ εἶχε, ἦτο καὶ Ξέ-
νιος. Προστάτης καὶ βοηθὸς
τῶν ξένων. Γιὰ τοῦτο οἱ Κρη-
τες, ἀπὸ τοὺς ἀρχαιστάτους χρό-
νους—καὶ μέχρι σήμερο—ἔχουν
ἀνεπτυγμένο τὸ αἶσθημα τῆς
φιλοξενίας, πολὺ βαθειά.

Νὰ τὸ ποῦμε καλύτερα.

Ζεὺς βέβαια, σιὴν πραγματι-
κότητα δὲν ὑπῆρξε· ἀλλὰ οἱ ἀ-
πομεμακρυσμένοι πρόγονοί μας
—φύσει φιλόξενοι—τὸν Θεόν,
τὸν ὁποῖον διὰ τῆς φαντασίας
τῶν ἐδημιούργησαν, ἐπίστευαν
πὼς δὲν ὑπορεῖ, παρὰ νὰ εἶναι
καὶ Ξένιος.

Τὸ βαθὺ τοῦτο αἶσθημα, πα-
ρετηρήθη καθ' ὅλο τὸ διάστη-
μα τῆς γερμανικῆς κατοχῆς καὶ
τὸ ὁποῖον ὅμως, μᾶς ἐστοίχισε
πολὺ ἀκριβὰ.

Οἱ φιλοξενούντες Ἀγγλους,
Αὐστραλοὺς ἢ Νεοζηλανδοὺς,
συλλαμβανόμενοι κατεδικάζοντο
εἰς θάνατον καὶ ἐξετελοῦντο ἀ-
μέσως. Καὶ ὅμως οὐδεὶς οὐδέ-

ποτε ἠρνήθη φιλοξενίαν, τρο-
φήν, σιέγγην πρὸς αὐτοὺς.

Μὴ νομισθῇ, ὅτι μόνον ἐλα-
τήριον ἦτο ἡ ἀγάπη πρὸς Συμ-
μάχους· γιὰτὶ καὶ αὐτὸν τὸν ἐχ-
θρόν μας, τὸν ἱταλὸν στρατηγὸν
Κάρτα, ἐφιλοξενήσαμεν, ὅτι ἐξή-
τησε προστασίαν. Οἱ Γερμανοὶ
δὲν ἐκατάλαβαν ποτὲ τὸ αἶσθη-
μα τοῦτο, γιὰτὶ σιὴ ψυχὴ τῶν,
ἀλλὰ καὶ σιὸ λεξιλόγιόν τῶν ἢ
ἐννοια αὐτὴ εἶναι ἀγνωστος, ὅ-
πως εἶναι ἀγνωστος καὶ ἡ λέ-
ξις καὶ ἡ ἐννοια «φιλότιμος».

Τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς φιλοξε-
νίας, φαίνεται ἀπὸ τὸ παρακά-
τω τραγοῦδι, σιὸ ὁποῖον ὁ ψυ-
χομαχὼν νέος παραγγέλλει σιὴ
μᾶνα του, νὰ «κάμη πέτρα τῇ
καρδιά» νὰ μὴν στενοχωρηθοῦν
οἱ φίλοι του.

Καὶ κἀκεῖ ἄλλο προκύπτει ἀπὸ
τὸ τραγοῦδι αὐτό.

Δὲν νοεῖται πὼς μπορεῖ ἓνας
Κρητικὸς νὰ εἶναι «ξαρμάτωτος».

Γιὰ τοῦτο ὁ ἐτοιμοθάνατος
παραγγέλλει σιὴ μᾶνα του, νὰ
σιρῶντῃ παραπέσουλα νὰ βά-

λουν τ' ἄρματα τῶν.

Ἴδου αὐτό :

Μᾶνα κι' ἂν ἔρθουν φίλοι μας
κι' ἂν ἔρθουν οἱ-γι-ἐδικοί μας
Μὴν ποῦνε τῆς κι' ἀπόθανα
νὰ τσοὶ βαροκαρδίσσης.
Στρώσέ τον τάβλα νὰ γευτοῦν
καὶ κλίνη νὰ πλαγιάσουν
στρώσέ τῶν παραπέσουλα
νὰ θέσουν τ' ἄρματά τῶν
καὶ τὸ πρῶτ' σάν σηκωθοῦν
καὶ σ' ἀποχαιρετοῦνε
πὲς τῶν πὼς ἀπόθανα.

«ΕΝΑΣ ΠΑΛΑΙΟΣ»

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

Παρακαλοῦμεν ἅπαντας τοὺς φί-
λους μας ὅσους ἔχουν ἢ μποροῦν νὰ
συγκεντρώσουν Λαογραφικὸν ὕλικόν
ἦτοι, ἀνέκδοτα, ἱστορίες, παροιμίες,
τραγοῦδια, μαντινάδες ἐκλεκτὰς κλπ.
τὸ ὁποῖον θὰ παρέχει ζωντανὴ εἰκό-
να τῆς φυσιογνωμίας τοῦ λαοῦ μας,
νὰ μᾶς τὸ ἀποστέλλουν καὶ εὐχαρί-
στως θὰ τὸ δημοσιεύομεν.

Η ΑΡΝΗΣΙΣ ΠΟΥ ΕΚΥΒΕΡΝΗΣΕ

Ἀναδημοσίευσις ἐκ τῆς ΔΙΑΚΗΡΥΞΕΩΣ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ

Βον

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Αἱ τρεῖς προτάσεις

«Ἐρωτᾷτε, διατὶ πολεμοῦμε τὴν Χριστιανικὴν Πίστιν; Μὰ ἀπλούστατα, διότι εἶναι ἀδιανόητον ὅτι θὰ πιστεύωμεν σήμερον, εἰς ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἡ πρόοδος τῆς ἐπιστήμης μᾶς ἀπελευθερώνει ἀπὸ τὴν ἀνάγκην νὰ καταφύγωμε εἰς τὸν «μυστικισμόν» τῆς πίστεως. Ἄν τι τῆς πίστεως ἔχομεν τὴν ἐπιστημονικὴν γνῶσιν. Δὲν πιστεύωμεν, διότι ἀπλούστατα γνωρίζομεν ἐπιστημονικῶς καὶ ἡ γνῶσις μᾶς δὲν ἀφίνει ἔδαφος διὰ τὴν πίστιν».

Ἡ ἐπιστήμη! Πόσον θόρυβον προκαλεῖ τὸ ὄνομα αὐτό! Δηλαδή, ἀκριβέστερον, ὅχι πλέον σήμερον, διότι σήμερον ὑπάρχει κάποιος μαρσμός τοῦ τόσο ἐνθουσιασμοῦ διὰ τὴν ἐπιστήμην καὶ κάποια δυσπιστία διὰ τὰ «δεδομένα». Ἀλλὰ κατὰ τὸ μέσον τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ εἰκοστοῦ, τὸ ὄνομα τῆς ἐπιστήμης προεκάλει τέτοιον σεβασμὸν καὶ λατρείαν, ἃν θέλετε μάλιστα καὶ φόβον, ὥστε πολλοὶ ἀπὸ μόνον τὴν ἐπίκλησιν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἐφ:εθήθησαν καὶ ἐγκατέλειψαν τὴν πίστιν των, μήπως τυχὸν ἔλθουν εἰς σύγκρουσιν μετὰ τὴν ἐπιστήμην.

Πῶς ὅμως θὰ ἐγίνετο ἡ σύγκρουσις αὕτη; Ποῖαι ἐπιστημονικῶς ἐξηκριβωμένοι ἀλήθειαι συγκρούονται πρὸς ποῖα ἄρθρα τῆς χριστιανικῆς πίστεως; Ὡς πρὸς αὐτό, εἰς τὰς τάξεις τῶν ἀννητῶν ὑπάρχει ἡ μεγαλύτερα δυνατὴ σύγχυσις. Ἐπικαλοῦνται κυρίως τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας, τὰς ὁποίας μερικοὶ θεωροῦν καὶ ὡς τὰς μόνας πού ἡμποροῦν νὰ φέρουν τῆς ἐπιστήμης τὸ ὄνομα. Καὶ εἶναι γεγονός ὅτι ἡ πρόοδος τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν ὀπῆρξεν ἀλματώδους ὄντως κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας. Ἀλλὰ ἀκριβῶς ἡ ἀλματώδης αὕτη πρόοδος ἐπηύρξε καὶ τὸν κί:δονον νὰ γίνεταί ἄτοπος ἐπίκλησις τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν διὰ νὰ ἐνισχυθοῦν ἰσχυρισμοί, οἱ ὁποῖοι εὐρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὸ πεδῖον τῶν ἐπιστημῶν αὐτῶν. Δὲν ἀρκεῖ λοιπὸν ἡ ἐπίκλησις τῆς ἐπιστήμης. Ἀπαιτεῖται ἐνσυνείδητος, ἀπροκατάλλη-

πτος καὶ ἐπιμελής ἔρευνα, κατὰ πόσον ἡ ἐπίκλησις αὕτη ἔχει τὴν θέσιν τῆς.

Καὶ πρῶτα ἀπὸ ὅλα, πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψει πῶς τίθεται τὸ ζήτημα. Ὅταν λέγωμεν ὅτι ἡ ἐπιστήμη ἐξετόπισε τὴν πίστιν, τὴν χριστιανικὴν πίστιν, εἰδικώτερον, τοῦτο σημαίνει ὅτι ἐπὶ τῶν θεμάτων ἐπὶ τῶν ὁποῖων ἡ πίστις αὕτη ὁμιλεῖ, παρέχει ἡ ἐπιστήμη λύσιν καὶ μάλιστα λύσιν ἀντίθετον ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὁποῖαν μᾶς προσφέρει ἡ πίστις. Πρέπει λοιπὸν νὰ πάρωμεν πρῶτα τὰς βασικὰς διδασκαλίας τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ κατόπιν νὰ ἐρωτῶμεν, ἂν καὶ κατὰ πόσον ὑπάρχουν δι' αὐτὴν ἡ ἐκείνην τὴν διδασκαλίαν, ἀντίθετα ἐπιστημονικὰ δεδομένα. Μόνον ὅταν ἔχωμεν ὑπ' ὄψει μᾶς μίαν ἐξηλεγμένην ἐπιστημονικὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν παραβάλλωμεν πρὸς ὠρισμένην πρότερον τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας, μόνον τότε θὰ μᾶς εἶναι δυνατὸν νὰ κρίνωμεν κατὰ πόσον ὑπάρχει μεταξύ των ἀντίθεσις.

Δὲν χρειάζεται ἴσως-ἴσως νὰ το-νισθῇ ἰδιαιτέρως, ὅτι τότε μόνον δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ δεδομένων τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, ὅταν ἔχωμεν ἐμπρός μας συμπεράσματα εἰς τὰ ὁποῖα κατέληξεν ὁ ἀνθρώπινος νοῦς, ἐργαζόμενος κατὰ τὴν μέθοδον τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν. Ἀνεξαρτήτως δὲ ἀπὸ ἄλλας μεθοδολογικὰς καὶ γνωσιολογικὰς ἀμφισδητήσεις, ἕνα εἶναι βέβαιον: ὅτι αἱ φυσικαὶ ἐπιστήμαι χωροῦν εἰς τὸ ἔργον των μὲ ὠρισμένα ὄργανα, χωρὶς τὰ ὁποῖα δὲν ἡμπορεῖ νὰ γίνῃ λόγος περὶ φυσικῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης: Τὴν πα ρ α τ ή ρ η σ ι ν, τὸ π ε ῖ ρ α μ α καὶ τὸν μ α θ η μ α τ ι κ ὸ ν λ ο γ ι σ μ ὸ ν. Ὁ μαθηματικὸς λογισμὸς θὰ κάμῃ τὴν σύνθεσιν τῶν ἐξαγομένων τῶν δύο πρώτων, τῆς παρατηρήσεως καὶ τοῦ πειράματος. Ἐπομένως ὅπου δὲν ὑπάρχει, καὶ πολὺ περισσότερον ὅπου δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ, παρατήρησις ἢ πείραμα, ἐκεῖ δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ φυσικῆς ἐπιστήμης.

Ὅταν, λοιπὸν, λέγωμεν, ὅτι ἡ φυσικὴ ἐπιστήμη ἀποκλείει, ἀνατρέπει τὴν χριστιανικὴν πίστιν, ἰσχυρίζομεθα μὲ αὐτό: Πρῶτον, ὅτι

ἔχομεν ὁλικὸν παρατηρήσεων ἢ πειραμάτων, πού μᾶς προσεπόρισαν ὠρισμένην, ἐπιστημονικῶς ἀσφαλῆ, γνῶσιν. Δεύτερον, ὅτι ἡ γνῶσις αὕτη ἀνάγεται εἰς θέματα, τὰ ὁποῖα εἶναι καὶ περιεχόμενον ὠρισμένης διδασκαλίας τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Τρίτον, ὅτι ἡ γνῶσις αὕτη ἀντιτίθεται πρὸς τὸ περιεχόμενον τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἐπὶ τοῦ θέματος, περὶ τοῦ ὁποῖου πρόκειται.

Ἰδιαιτέρως πρέπει νὰ προσέξωμεν τὴν διαφορὰν πού χωρίζει τὸ ἐπιστημονικὸν δεδομένον ἀφ' ἐνός, τὴν ὑπόθεσιν ἢ καὶ τὴν εἰκασίαν ἀφ' ἑτέρου. Ἡμποροῦμεν νὰ εἰποῦμεν ὅτι ἡ κυρία πηγὴ τῆς πλάνης, εἶναι ὅτι ἡ διακρίσις αὕτη δὲν γίνεταί. Ὅμιλοῦμεν πολλάκις περὶ ἐπιστημονικῶν δεδομένων, βεβαιούμεν ὅτι τοῦτο ἀπεφάνθη ἡ ἐπιστήμη ἢ ἐκεῖνο δέχεται ἡ ἐπιστήμη, ἐνῶ πρόκειται ἀπλῶς περὶ ὑποθέσεων ἢ καὶ εἰκασιῶν.

Αἱ ἐπιστημονικαὶ ὑποθέσεις ἀποτελοῦν καὶ διὰ τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας κάτι τὸ ἀπαραίτητον, διὰ λόγους πρακτικούς. Ὁ ἐπιστήμων ἀναγκάζεται πολλάκις νὰ προεξοφλῇ τὴν πρόοδον τῆς ἐπιστήμης καὶ νὰ ζητῇ νὰ καταφύγῃ εἰς ὑποθέσεις, ἐκεῖ ὅπου σταματᾷ τὸ ἔδαφος τῆς ἐξηκριβωμένης ἐπιστημονικῆς ἀληθείας.

Τοιαῦται ὑποθέσεις ἀποτελοῦν λοιπὸν κάτι τὸ ἀναπόφευκτον, ἐκεῖ ὅπου ἡ πραγματικὴ γνῶσις σταματᾷ. Ἀποτελοῦν μίαν προεξόφλησιν τῆς ἐπιστημονικῆς γνώσεως, προεξόφλησιν ἡ ὁποία συνδέεται μὲ μίαν κάποιαν προσδοκίαν, εἰ θὰ καταστῇ κάποτε δυνατὴ ἡ κατὰ τὴν ἐπιστημονικὴν μεθόδον ἐπαλήθευσις τῆς. Ἀλλὰ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς ἐν σταματᾷ ἔδῳ. Προχωρεῖ πάρα πέρα καὶ παραδίδεται εἰς πτήσεις ὑπεράνω ἐδαφῶν, εἰς τὰ ὁποῖα ἔλεγχος ἐπιστημονικὸς κατὰ τὴν μεθόδον τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν οὔτε ἔγινε, οὔτε εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ σήμερον, οὔτε ὑπάρχει προσδοκία νὰ γίνῃ εἰς τὸ μέλλον, διότι, ἀπλούστατα, ἀποκλείεται ἐκ τῶν προτέρων ὁ ἔλεγχος αὐτός, ἐπὶ θεμάτων, τὰ ὁποῖα εἶναι ἔξω ἀπὸ τὸ πεδῖον τῆς παρατηρήσεως ἢ τοῦ πειράματος.

(Συνεχίζεται)

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΝΟΣ ΛΙΠΟΤΑΚΤΗ

Γ'.

Πέμπτη 5 Φεβρουαρίου

Τους γύραμε. Είναι μια γιάφκα από καμιά είκοσαριά. Δεν μένουνε στο χωριό γιατί φοβούνται τους φασίστες μήν τους κλείσουν. Έχουν μια καλύβα εδώ πάνω στο ύψωμα—Κρίμπινικ τὸ λένε τὸ μέρος. Ἀλλά ήταν και γιά γέλοια και γιά κλάματα τὸ πὼς ἀνταμώσαμε. Μᾶς πήραν γιά ἀνιχνευτὲς και ἄρχισαν νὰ ρίχνουν. Ἦταν πολὺ μακριὰ Φύγα-νε κι' ἀπὸ τὸ ὕψωμα γιατί φοβήθη-καν πὼς εἴμαστε πολλοί. Εἶδαμε και πάθαμε με τίς πετσέτες ὥσπου νὰ συνεννοηθοῦμε και ἀνταμώσουμε.

Πάγωσε ἡ καρδιά μου. Πιὸ βρώμικους και κουρελήδες ἀνθρώπους δὲν ἔχω ἰδῆ. Ἀλλὰ ὁ Δημοκρατικὸς Στρατὸς δὲν θὰ εἶναι ἔτσι.

Τέλος πάντων ἔχουμε παρέα και αὔριο θὰ μᾶς πᾶνε στὸν καπετάνιο. Γιά φα' δὲν λένε τίποτε. Αὐτοὶ κάτι μαסᾶνε. Εἶναι καλαμπόκια βρασμένα.

Παρασκευή 6 Φεβρουαρίου

Κοιμηθήκαμε. Τὸ πρωὶ ἔγινε με γάλη φασαρία γιατί ὁ Τσιώμης ἔχα-σε τὸ σακκίδιο με ἔλα του τὰ πράγ-ματα. Κόντεψε νὰ τὸν θαρῆσουνε εἰ-ἄλλοι γιατί τοὺς πρόσβαλε. Ἐχασε και τὰ ἄρβυλά του. Καλὰ πὺ ἐγὼ δὲν τὰ ἔδωγα... Σηκωθήκαμε και θαδίζουμε. Βρέχει κιόλας. Εἶναι ἔλα ἀνήφορος. Μοῦ κόβονται τὰ πό-δια γιατί δὲν ἔχω φάει. Ὁ Τσιώ-μης εἶναι γιά λύπη. Περπατᾷ με τίς κάλτσες. Μᾶς ὁδηγεῖ ἕνας πὺ τὸν φώναξαν καπετάνιο. Εἶναι καμ-μιά 40ριά χρονῶν, γερός ἀνδρας ἄλ-λὰ γεμάτος ψεῖρα. Μοῦ πήρε τὸ ρολόι τοῦ χεριοῦ. Θὰ μοῦ τὸ δώση, λέει, στὰν φθάσαμε γιατί τώρα θέ-λει νὰ θλέπη τὴν ὥρα. Ἐνύχτωσε και περπατάμε. Τὸ βράδυ μένουμε σὲ κάτι βράχους ἀπὸ κάτω. Ἀνά-θουμε φωτιὲς ἀλλὰ μᾶς περουνιάζει τὸ κρύο. Μᾶς δώσανε και φάγαμε καλαμπόκι βρασμένο. Ὁ Τσιώμης δὲν εἶναι καλὰ. Ἐχουν ματώσει τὰ πόδια του. Ἐχει και πυρετό.

Δευτέρα 9 Φεβρουαρίου

*Ακόμα μένουμε στὰ Μ. Λειβάδια μέσα στὰ ἐρεῖπια. Τρῶμε συνέχεια πατάτες βραστές. Νᾶχαμε ἄλατι !.

Ὁ Τσιώμης δὲν εἶναι καλὰ, ἔχει πυρετό πολὺ, παραμιλάει και λέει κουδέντες πὺ μπορεῖ νὰ βροῦμε

τὸν μελᾶ μας. Τοῦ πήραν και τὴν κουδέρτα του. Δὲν μπορῶ νὰ μιλή-σω. Εἶδα τὰ ἄρβυλά του. Τὰ φο-ράει ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀντάρ-ες πὺ τὸν φώναξαν «Που!» και ἔχει Τὸμ-μικαν.

Τὸ ρολόι δὲν μοῦ τὸ γύρισε ἀκό-μη. Ὁ καπετάνιος ὁ μεγάλος ἔπρε-πε νὰ ἔλθῃ γιά νὰ τελειώσουν τὰ βᾶσανά μας.

Τετάρτη 11 Φεβρουαρίου

*Ἦρθαν χθὲς τὸ ἀπόγευμα με 100 παλληκάρια. Εἶναι και κοπέλ-λες μαζί τους. Ἐφεραν και τρόφι-μα σὲ ζῶα. Ἀργησαν γιατί πήγαν και χτύπησαν τοὺς Νερόμυλους. Μᾶς δέχθηκε καλὰ. Τοῦ εἶπα ὅτι ἤξερα γιά τοὺς φασίστες. Τὸν λένε «Τσιὺ Βασίλη». Εἶναι ἑκακοστὸς στὸ Πάικο και τὴ Τζένα. Μοῦπε ὅτι θὰ με κάμη ὁμαδάρχη και σιγά-σιγά θάχω προαγωγή. Γιά τὸ ρολόι δὲν τοῦπα τίποτε ἀκόμη. Γιά τὸν Τσιώ-μη μοῦ ἄχα μοῦπε. «Τὶ τὸν ἔφερνες ἀφοῦ εἶναι φορτίμ;» Μιλήσαμε ὡς ἄργα τὸ βράδυ. Κᾶναμε σχέδια γιά νὰ χτυπήσουμε τὰ Γιαννιτσα. Θὰ τοὺς ὁδηγήσω ἐγὼ. Φάγαμε κρέας βραστό. Ἀχ νὰ εἴχαμε ἄλατι !...

Παρασκευή 13 Φεβρουαρίου

Πολὺ στενοχωρήθηκα χθὲς. Ὁ Τσιώμης δὲν εἶναι καλὰ και κανεῖς δὲν τὸν κυττάει. Εἶχα και μιά φα-σαρία μ' ἕναν Πήγε νὰ διᾶση μιά γυναῖκα ἀπὸ αὐτὲς πὺ ἔφεραν ἀπὸ τοὺς Νερόμυλους. «Τὶ σὲ γνοιάζει ρέ, ἀδερφή σου εἶναι;» και σήκωσε τὸ ὅπλο. Πήγα στὸν Καπετάνιο. Μοῦπε νὰ μὴν ἀνακατεύομαι.

Σάββατο 14 Φεβρουαρίου

Τὸν Τσιώμη τὸν πήρανε δύο και τὸν ἔβαλαν σὲ ἕνα μουλάρι. Δὲν με ἄφηκαν νὰ τοῦ μιλήσω, νὰ τὸν θά-λω νὰ καθίσῃ καλὰ. Τὸν ἔβαλαν σὰν σακκὶ μ' ἄλετρι. Θὰ τὸν πᾶνε στὸ ἀναρρωτήριο στὴν Τζένα, λέει.

Μοῦ σπᾶραξε τὴν καρδιά με τὴν φωνὴ πὺ ἔδωλε. «Μὴ μ' ἀφήνης Βαγγέλη.» Εἶπα στὸν καπετάνιο γιά τὸ ρολόι πὺ μοῦ πήρανε, φώνα-ξε ἔβρισε και τὸ πήρε αὐτός. Δὲν μοῦ τῶδωσε.

Γυμνάζω τὴν ὁμάδα μου. Ἀπὸ φα' κρέας μισοβρασμένο. Αἱ και νὰ εἴχαμε λίγο ἄλατι !

Σάββατο 14 Φεβρουαρίου

*Ετοιμαζόμαστε νὰ κατέδουμε γιά

τὰ Γιαννιτσα. Εἶδα ἕναν και φοράει τὰ ροῦχα τοῦ Τσιώμη. Τῶπα στὸ Καπετάν Βασίλη—ἔμαθα και τὸ πραγματικό του ὄνομα Βασίλης Σαλ-ταπίδας.

«Τοῦ πήραμε, μοῦ εἶπε, τὰ στρα-τιωτικά και τοῦ δώσαμε πολιτικά γιά νὰ μὴ τὸν περάσουν πιὸ πέρα γιά αἰχμάλωτο στρατιώτη».

Δευτέρα 16 Φεβρουαρίου

Φθάσαμε στὴν Κρώμνη. Τὸ βρά-δυ θὰ χτυπήσουμε τὰ Γιαννιτσα. Ἀμα πετύχουμε θὰ γίνω Διμοιρί-της. Τώρα μάλιστα. Ἀρχίζω και παίρνω κουράγιο γιατί εἶχα ἀπελπι-σθῆ. Μαζὺ μου ἔχω τὸν Νίκο ἕνα καλὸ παιδί ἀπὸ τὰ Γιαννιτσα. Μπο-ρῶ νὰ συνεννοηθῶ μ' αὐτόν. Ἐχει τελειώσει και τὸ Γυμνάσιο.

Τρίτη 17 Φεβρουαρίου

Δὲν ἔγινε χθὲς τὸ χτύπημα για-τί τῶσκαν τρεῖς και φαίνεται νὰ μᾶς προδῶσαν. Φύγαμε γρήγορα γιά τίς τρεῖς Μπαρες. Μέσ' τὰ κορίτσια δυὸ—τρεῖς ἀξίζουν. Ἡ μιά εἶναι ἔλα με τὸν καπετάνιο.

Χθὲς τῆς ἔδωσα ἕνα κασκὸλ πὺ εἶχα και τὸ ἔκαμε σκούφια γιατί δὲν φοροῦσε τίποτα και κρύωνε. Τὴ λυπήθηκα. Δὲν μοῦπε εὐχαριστῶ ἀλλὰ με κύτταξε με ἀπορία.

Τετάρτη 18 Φεβρουαρίου

Μείναμε ὅλη νύχτα ἔξω. Μᾶς τᾶραξε τὸ κρύο. Τὰ μεσάνυχτα χάλασε ὁ κόσμος σιὸ τουφεκί-δι. Φαίνεται διὲ ἦταν ἀγριο-γούρουνα πὺ τὰ πέρασαν γιά ἐπίθεση τοῦ στρατοῦ. Ὁ Νίκος ἦταν μαζί μου και μοῦ εἶπε κάτι πράγματα πὺ μοῦ κόψαν τὰ γόνατα. Ἀν εἶναι ἔτσι ὁ Δημοκρατικὸς Στρατὸς, σὰν και τούτους, χαθή-καμε.

Σάββατο 21 Φεβρουαρίου

Ἡ πείνα μᾶς θέρισε. Πέθανε ἕ-νας ἀπὸ δυσεντερία. Οὔτε τὸν θά-ψανε. Ὁ Νίκος μοῦ λέει, ὅτι τὸν Τσιώμη τὸν ξεκαθάρισαν. Ἐτσι κά-νουν γιά ἔλους ἔσους ἀρρωσταίνουν πὺ δὲν εἶναι παλῆλὰ στελέχη.

Τώρα ἔξηγῶ και γιατί εἶδα νὰ φοροῦν τὰ ροῦχα του Ἀρχισα νὰ μετανοιῶνω ἀλλὰ τώρα με πήρε τὸ ρέμμα. Δὲν μπορῶ νὰ κάμω πίσω. Ἀπόψε θὰ ἐπιτεθοῦμε στὸ Μυλότο-πο, πὺ εἶναι ἕνα φυλάκιο ἀπὸ φα-σίστες.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΕΛΙΣΣΟΚΟΜΙΚΑ

ΜΕΛΙΣΣΟΚΟΜΙΚΕΣ ΔΟΥΛΕΙΕΣ ΤΟΥ ΑΠΡΙΛΗ

Ο μελισσοκόμος και τον μήνα αυτόν πρέπει να είναι έπαγρυπνος διότι ο καιρός είναι άστατος. Εκεί που το μέλισσι τον χειμώνα ξοδεύει τον μήνα μισή όκτα μέλι, την άνοιξη, τον μήνα αυτόν, την ποσότητα σ' αυτή την ξοδεύει όχι στον μήνα παρά σχεδόν την ημέρα για την διατροφή του γόνου που πέρνει μεγάλη ανάπτυξη. Το δυνατό αυτό μέλισσι, αν τύχη σ' αυτόν τον μήνα ν' ακολουθήσει μια παρατεταμένη κακοκαιρία, διατρέχει τον κίνδυνο να πεθάνει απ' την πείνα, είτε να θυσιάσει τον γόνό του για να γλυτώσει απ' τον θάνατο. Όταν βλέπουμε πτώματα μελισσιών στην πόρτα της κυψέλης, και μέλισσα να σέρνονται έξω μερικές βαρείες χωρίς να μπορέσουν να πετάξουν, είναι σημείο ότι το μέλισσι πεθαίνει απ' την πείνα και πρέπει να σπεύσωμεν να τ' ορανίσωμεν με χλιαρό σιρόπι κι' έπειτα να το δώσωμε και τροφή σ' ένα καμινιά κηρήθρα. Ο καλός μελισσοκόμος δεν θα βρεθή ποτέ σ' ανάγκη να τροφοδοτήσει τα μέλισσα του στην έποχή αυτή, διότι θα έπρονόησε το φθινόπωρον ν' αφήσει το μέλι που χρειάζεται στο μέλισσι του, για να μην έχη αυτό καμινιά ανάγκη σ' οποιαδήποτε έποχή. Εάν έχη ο μελισσοκόμος στο μελισσοκομείο του αδύνατα μέλισσα με καλή βασίλισσα και βλέπει ότι δεν θα μπορέσουν να πάρουν την κανονική ανάπτυξη μπορεί να κάνει ύστερα απ' τις 15 του μηνός ανταλλαγή με άλλα δυνατά μέλισσα του σ' ένα καλή ημέρα και να τ' έξισώσει. Στον μήνα αυτόν έπλοης πρέπει να γίνη ή μετάγγις από έγχώριες κυψέλες σ' νέες. Όχι πολύ γρήγορα διότι πρέπει το μέλισσι όχι μόνο να δυναμώσει άρκετά στην έγχώρια κυψέλη, για να μην του γίνη τόσο αίσθητη ή έγχειρση που του κάνομε με την μετάγγιση, αλλά πρέπει και για τον λόγον αυτόν ή θερμοκρασία να είναι

άρκετά ύψωμένη. Άλλ' όχι και πολύ άργά, διότι τότε και μέλι έναποθηκεύει, και δύσκολος είναι ή μετάγγιση, αλλά και μεγαλύτερη φθορά έπέρχεται στο μέλισσι, ακόμη δέ διότι και ή βασίλισσα σ' τέτοια περίπτωσι βρίσκεται σ' αδράνεια διότι γαμίζει με γόνό και λίγες κηρήθρες που έχει ή έγχώριος κυψέλη και δεν έχει άλλες για να γεννήση ενώ δεν θα συνέβαινε το ίδιο στην νέα κυψέλη, όπου έχει τόσες διαθέσιμες κηρήθρες για να γεννά. Εάν βρήτε στο μελισσοκομείο σας μέλισσι με γόνό μόνο κηφήνων, πρέπει να καταλάβετε ότι στο μέλισσι αυτό υπάρχει βασίλισσα άχρηστη που γεννάει μόνο αργά κηφήνων, είτε υπάρχουν εργάτιδες που γεννούν. Οι εργάτιδες γεννάνε άτακτα, σκόρπια και πολλά αργά στο ίδιο κελλί και μάλιστα όχι κανονικά γεννημένα στο κελλί. Τα μέλισσα αυτά πρέπει να συνενωθούν με άλλα αν είναι δυνατό, αλλά με όλα τα προφυλακτικά μέτρα για μια τέτοια συνένωση. Αν είναι όμως αδύνατα, καλύτερα να τ' τινάξω κινώντας μακριά απ' τα μέλισσα και τις κηρήθρες να χρησιμοποιήση σ' άλλες κυψέλες, αφού κόψω με μαχαίρι τις σφραγίδες των κελλιών. Τον μήνα αυτόν χρησιμοποιούμεν, έφ' όσον ο καιρός προχωρεί κανονικά, και τεχνητές κηρήθρες. Πρέπει να φροντίσωμεν να στερεώσωμεν τις κηρήθρες καλά στο τελλάρο, αφού κεντήσωμε τα σύρματα. Τις κηρήθρες θα προσθέσωμεν στην κυψέλη αφού τραβήξωμεν προς τα έξω την τελευταία κηρήθρα, δηλ. μετάξυ της προτελευταίας και της τελευταίας, εκτός αν ή τελευταία έχει γόνό όποτε δεν πρέπει να χωρέσωμε τον γόνό και τις βάζομε τελευταίες, αφού τραβήξωμεν τα διαφράγματα. Έτσι τον μήνα αυτόν τα δυνατά μέλισσα έχουν ανάγκη από πατήματα και πρέπει έφ' όσον ο καιρός είναι καλός να τ' προσθέσωμεν γρήγορα, άμα

δούμε ότι οι μέλισσες έπιασαν όλα τα τελάρα της γονοφύλλας.

ΧΡΗΣ. ΖΥΜΠΡΑΓΟΥΔΑΚΗΣ
Μελισσοκόμος

Σημείωσις: Κάθε άναγνώστης, οποιαδήποτε άπορία μελισσοκομικής φύσεως και αν έχη, μπορεί να γράψη άμέσως στην διεύθυνση του «Μαχητή» και θάχη στο έπόμενο τεύχος του την σχετική άπάντηση, έφ' όσον ή σελίδα αυτή είναι άφιερωμένη γι' αυτή την δουλειά.

Χρ. Ζυμπραγουδάκης
Μελισσοκόμος Κούρνας

Ο ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ της 8ης σελίδας)

γράμμα πκπᾶ Μιὰ ὀκτᾶ ρύζι, ἕνα τζεμπέρι τῇ μάννας του κι' ἕνα χτένι τῇ κοπελλιάς.

—Κι' ἔντα γράφει;

—Αἶ δὲν θυμοῦμαι καὶ καλά. Ὁ Δάσκαλος τὸ διάβασε Θαρρῶ πῶς ἐδάρκχε γι' ἄλλου, λέει καὶ μπορεῖ νὰ μὴν τονε ξαναδοῦμε κι' ὅλας. Ἄς εἶναι. Ξεγραμμένο τὸν ἔχω γῶ αὐτό. Καὶ μοῦ πῆρε κι' ὁ Θεὸς τὸν καλὸ.

Δὲν ἐμίλησε ὁ παπᾶς. Ἐγύρισε μόνο κατὰ τὸ μοναστήρι ἐχάϊδεψε τὰ γένηια του κι' εἶπε σιγὰ, σὰν νὰ μνημόνευε.

—Οἱ ἄνθρωποι πού δὲν ἐνοιάσανε θέρμη στὴ ζωὴ, τρυφερότητα, πού βαπτίσθηκαν πλάνητες ἀντιπαθοῦνε ὅτι μένει πίσω τους, ἀγαπημένο ἢ μισητό, δικό ἢ ξένο.

Σὰν νὰ λυπήθηκε τὸ χωριὸ ἀπὸ τὸ καινούργιο χαμπάρι. Οὐλοὶ τρυπῶσαν μέσα ἕνας ἕνας. Κι' ὡς ἀπὸ μείνε ἔρημη ἡ Μουρνιά ἐδρῆκανε τὸν καιρὸ των οἱ κουκουβάγιες νὰ τραγουδῆξουνε κι' αὐτὲς τὸ χιλιόχρονο σκοπὸ των.

Τίποτα ἄλλο δὲν ἐσάλευε στὸ χωριό. Ἐσύχασε ἡ ἀνακάτωση μπλεῖο. Ἀπαταχλὺ.

Μακρυνὰ ὅμως τὸ φεγγάρι ἔδειχνε ἀτέλειωτες στράτες γιὰ κείνους πού γεννηθήκανε νὰ προπατοῦν πάντα...

Ν. ΑΓΓΕΛΗΣ

ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΓΙΑ ΤΗ ΝΙΚΗ

“ Τ Ο Φ Α Σ Μ Α , ,

ΛΙΓΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΑΛΒΟ

Έντελώς τυχαία ανατρέχω στην Ιστορία. Έκατό τόσα χρόνια πίσω. Στην περίοδο της ελληνικής Έπαναστάσεως. Η προσπάθεια και τότε είχε μεταβληθεί σε πάλη. Σε μιὰ πάλη που είχε τα στοιχεία της κοσμογονίας. “Όπως ή σημερινή Σουαντὼ τὴν ὑπέροχη ἀγωνιστική δύναμη τῆς Ἑλλάδας πού ξεσηκώθηκε γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς—τὸν Ἀγῶνα. Συναντῶ τοὺς καπεταναίους καὶ τὰ παλ ληκάρια—τοὺς κοτσαμπάσηδες: Τὴν ὁρμὴ καὶ τὴ σύνεση.

Συναντῶ τὴ θυσία. Καὶ τὰ ὀλοκαυτώματα. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἄλλο, τὸ κακό. Συναντῶ τὴ ΔΙΧΟΝΟΙΑ.

Σε κάποια «θέση» συναντῶ καὶ τὸν Ἀνδρέα Κάλβο. Τὸν ποιητὴ. Δὲν κρατᾷ τὸ γιγανθάνι. “Όμως ἀγωνίζεται. [Με τὴν «γραφίδα». Τὰ πάθη καὶ οἱ ἀδυναμίες πού ξεπήδησαν ἀπὸ κάθε παράταξη τοῦ ἀγωνιζόμενου λαοῦ τοῦ φέρνουν ἀπόγνωσος:

“Ω Ἀρετὴ, πολῦτιμος,
θεᾷ, σὺ ἡγάπας πάλαι
τὸν Κιθαιρῶνα· σήμερον
τὴν γῆν μὴ παραίτησης:
τὴν πατρικὴν μου.

Οἱ ἀνταγωνισμοὶ καὶ οἱ φιλοδοξίες ὑψώνον ἀν πάνω ἀπὸ τὴν ἐθνικὴ προσπάθεια. Πάνω ἀπὸ τὸν Ἀγῶνα. Καὶ ἀπειλοῦσαν μὲ τέλεια συντριβὴ τὸ Ἐθνικὸ Συμφέρον.

“Ο Ποιητὴς ἀγωνιζόταν μὲ τὸν τρόπο του:

Τὰ πολὺχρυσά πέπλα
καὶ τ' ἀρώματα ὁ Πλούτος
γλυκὴ ἢ Σοφία τὸ φίλημα
σὰς χαρίζει, ἐὰν εἶναι
μὲ σὰς ἢ Εἰρήνην.

Δὲν ἦταν μιὰ ἀπλὴ παραίνεση, τυχαία. Ἦταν, ταυτόχρονα, μιὰ ψυχικὴ ἀνάσταση, ἡρωϊκὴ, πού εἶχε τὸ βάθος τῆς ἐπ' ἀνὸς ἐρείπια, στὰ πένθη καὶ στὶς ἀγωνίες, πού εἶχαν πλημμυρίσει τίς πόλεις καὶ τὰ χωριά.

“Ο ποιητὴς δὲν «παραπαίει στὸ ἄπειρο πού τροφοδοτεῖ τίς ψυχές», δὲν ἔχει κενὰ λόγια

Βλέπει τὴν ἐπανάσταση. Βλέπει τὴν κρίση.

— .Καὶ τὰ θαυμάσια
τῆς Ἀρετῆς ἀέναα
νερὰ δὲν βλέπω :..

Ἐπικαίρα καὶ γιὰ τὴ σημερινὴ ἑλληνικὴ πραγματικότητά λόγια ὁδύνης..

Ἡ Ἀρετὴ ! Ἐπιδίωξη καὶ ἰδανικό του, εἶναι γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ Ποιητῆ ἡ συνισταμένη τῶν ἡγαθῶν αἰσθημάτων καὶ τῶν κακῶν διαλογισμῶν.

Καί, ὅταν ἔρχεται τὸ «φάσμα» ἡ ψυχὴ του δὲν ἔχει τὴν εὐκολία νὰ οἰκειοποιηθῇ τὸ θρῆνο. Τὸ πνεῦμα πού παραστέκει εἶναι ἀκατάβλητο. Τὸ πνεῦμα τοῦ Ποιητῆ.

Κοράσια, ἰδοὺ, μῆτέρες
περνάουν. Ἐλαμπὸν πρῶτα
τὰ πλήθη αὐτῶν σὰν ἄστρα
ἐχαίροντο καὶ τ' ἄρπαξε
θανάσιμη ὥρα .

Νὰ καὶ οἱ σωροὶ περνάουσι
τῶν μαχίμων ἀνθρώπων
δάφνας ματαιῶς ἐμάζωξαν·
πᾶσαν ἐλπίδα ὁ ἄνεμος
ἔξαφνα ἐπῆρε.

Μεγάλῃ, τρομερῇ
μὲ τὰ πτερά ἀπλωμένα
καθὼς ἀετὸς ἀκίνητος
κρέμεται στὸν ἄερα
ψηλὰ ἢ ΔΙΧΟΝΟΙΑ.

Τὸ ΦΑΣΜΑ ! Πού τὸν συνέχει καὶ τὸν καταθλίβει. Πού τοῦ φέρνει τὸ φόβο γιὰ ὅ,τι συμβαίνει στὴν αἵματοβαμμένη γῆ, γιὰ ὅ,τι ἐξαντλεῖ τίς ψυχές τῶν ἡρώων.

Ἐγκρημνισμέναι πόλεις
φαίνονται αὐτοῦ καὶ λείψανα
πύργων, ναῶν, χωρίων.

“Όμως τὸ πνεῦμα εἶναι ἀκμαῖο. Παραμερίζει τὴν ἄγωνα ἀπόγνωση καὶ φέρνει τὸ ξέσπασμα :

“Ω Ἑλλάς, ὦ πατρίς μου !
Φύγε, φύγε τὸν κίνδυνον
διὰ τὸν Σταυρὸν πού πλύνεις
μὲ τὸ αἷμα σου...

—...ἢ δοξασμένη
δάφνη τῆς κεφαλῆς σου
τρέμει· κι' ὁ ἐχθρὸς προσέχει
γὰ τὴν ἀρπάξην.

Μάθε ὅτι εἰς τοὺς χοροὺς
τῶν πολέμων, ὡς ἔσωσεν
ἢ ἀνδρεία τὸν στρατιώτην
οὕτω εἰς αὐτοὺς ἢ ΟΜΟΝΟΙΑ
σώνει τὰ Ἔθνη..

Φῶς ἔγινε ἡ Ποίηση στὰ χέρια του. Ἐγίνε λαμπάδα πού διαλύει τὸ σκοτάδι, τὴ νύχτα. Πού δείχνει τὸ δρόμο πρὸς τὴ Λύτρωση. Πρὸς τὴ ΝΙΚΗ..

Π. Γ. ΓΙΑΝ.

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΑ ΝΕΑ

Κατὰ τὴν συγκέντρωσιν τῆς νεολαίας τὴν 25 Μαρτίου ὁμίλησεν ἐκ μέρους τῶν προσκόπων Χανίων ὁ Ἀρχηγὸς τῆς 8ης δμάδος Β. Βασιλείου τὸνίσας κυρίως ὅτι παρ' ὅλον τὸν ἀγῶνα πού διεξάγει σήμερον ἡ Ἑλλάς ὅμως πάντοτε ἀκούραστα συνεχίζει τὴν προσπάθειάν της διὰ τὴν ἀνόρθωσιν καὶ μὲ ἀκμαῖον τὸ ἠθικὸν βεβαίᾳ ἐπὶ τὴν τελικὴν Νίκην.

Ἀξίζει νὰ ἐξαρθῇ τὸ γεγονὸς ὅτι διὰ πρώτην φοράν εἰδικῶς ἡ Τ.Ε. Χανίων λαμβάνει θέσιν εἰς κοινὰς μετ' ἄλλων ὁργανώσεων πατριωτικὰς ἐκδηλώσεις. Τὸ Σῶμα Ἑλλήνων προσκόπων ἀπέστειλε πρὸς τοὺς προσκόπους ὅλου τοῦ κόσμου μηνύματα διαμαρτυρίας διὰ τὴν παρεχόμενὴν ὑπὸ τῶν Β. Γειτόνων βοήθειαν εἰς τοὺς ἀναρχικοὺς ληστὲς τοῦ πολιτισμοῦ.

Ὑπὸ τῶν ὁργανώσεων νέων ἐξάγεται τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ Διεθνὲς προσκοπικὸν γραφεῖον τοῦ ὁποῦ μετέχουν αἱ προσκοπικαὶ ὁργανώσεις 42 κρατῶν κατεδίδασκε ἀνεπιφυλάκτως τὸ ἀδίκημα τῆς γενοκτονίας.

Οἱ ἀπὸ τοῦ 1912 καὶ ἐντεῦθεν διατελέσαντες πρόσκοποι τοῦ Ἀ' Συστήματος, διὰ κοινῆς εἰσφορᾶς τῶν, ἐπρομηθεύθησαν καὶ παρέδωσαν τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν εἰς τὸν νῦν Ἀρχηγὸν τοῦ Συστήματος κ. Ι. Καντάραν μιὰ ὠραία προσκοπικὴ σημαία. Εἰς τὴν ἀπλὴν ἀλλ' ἐπιδλητικὴν τελετὴν τῆς παραδόσεως παρέστησαν αἱ Τοπικαὶ Ἀρχαί, παλαιοὶ πρόσκοποι, καὶ ἀντιπροσωπεῖα ἐκ τῶν λοιπῶν προσκοπικῶν τμημάτων. Γνωστοὶ συμπολῖται παλαιοὶ πρόσκοποι, μὲ συγκίνησιν ἐζήσαν γιὰ λίγο σ' ἓνα θερμὸ προσκοπικὸ περιβάλλον μαζὶ μὲ τὰ καλὰ παιδιὰ καὶ τοὺς ἱκανοὺς θαυματοφόρους τοῦ Ἀ' Συστήματος. Τὴν 24ην Μαρτίου ἔγινε ἡ πρώτη προσκοπικὴ ἐκπομπὴ ἀπὸ τὸν τοπικὸν ραδῖο σταθμὸν τοῦ κ. Β. Δασκαλάκη.

Ο ΕΛΕΥΘ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ ΩΣ ΕΜΠΝΕΥΣΤΗΣ & ΦΩΤΕΙΝΟΝ ΥΠΟΔΕΙΓΜΑ

ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΤΟΥ κ. ΙΩΑΝ. Θ. ΦΙΩΤΑΚΗ

Ε'.

Εἶπεν ὅτι, ὅταν μὲν ὁ εἰς ἢ οἱ ὀλίγοι ἢ οἱ πολλοί, πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον ἄρχουσι ταύτας μὲν ὀρθὰς ἀναγκαῖον εἶναι τὰς Πολιτείας. Τὰς δὲ πρὸς τὸ ἴδιον ἢ τοῦ εἰὸς ἢ τῶν ὀλίγων ἢ τῶν πολλῶν, παρεκβάσεις ἰδοὺ λοιπὸν ποία εἶναι ἡ οὐσία τῆς εὐδοκίμισεως παντὸς πολιτεύματος. Ὅταν ὁ ἕνας ὁ μὲν ἀρχῆς δηλαδὴ στὸ μοναρχικὸ πολίτευμα ἢ οἱ ὀλίγοι οἱ ἄριστοι στὸ ἀριστοκρατικὸ πολίτευμα ἢ οἱ πολλοὶ τὰ πολιτικὰ κόμματα στὸ Δημοκρατικὸ Πολίτευμα ὅταν αὐτοὶ ἄρχουν πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον τότε ἡ πολιτεία αὐτὴ εἴτε μοναρχικὴ εἶναι εἴτε ἀριστοκρατικὴ εἴτε Δημοκρατικὴ εἶναι πολιτεία ὀρθή, ἐπιτυχάνουσα τοῦ σκοποῦ της. Ἐκεῖναι αἱ πολιτεῖαι ὅμως εἰς τὰς ὁποίας οἱ ἄρχοντες ἀποβλέπουν εἰς τὰ ἰδικὰ τῶν συμφέροντα ἀποτελοῦν παρεκβάσεις καὶ δὲν ζύνανται παρὰ νὰ φέρουν ναυάγιον πολιτικὸν καὶ τὴν κακοδομιονίαν τοῦ λαοῦ.

Ο ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ

Ὁ Βενιζέλος μετὰ τὸν καταρτισμὸν σχεδίου Συντάγματος προσελήφθη εἰς τὴν Ἀ' σχηματισθεῖσαν 5)μελῇ Κυβέρνησιν τῆς Κρητικῆς Πολιτείας. Ἄλλ' ἔνεκα τῆς πολιτικῆς ἀνομοιογενείας τῶν ἐν τῇ Κυβερνήσει Συμβούλων καὶ κυρίως τῆς πολιτείας τῆς Αὐλῆς τοῦ Πρίγκηπος ἐπῆλθε ρήξις μεταξύ αὐτοῦ καὶ τοῦ Πρίγκηπος καὶ συνεπείᾳ αὐτῆς ἀπεμακρύνθη τῆς Ἀρχῆς καὶ ἤρχισε διὰ σειρᾶς φωτεινῶν ἄρθρων του νὰ ἀναπτύσσει τὰς γνώμας του εἰς τὸν ἐκδοθέντα παρ' αὐτοῦ «ΚΗΡΥ. ΚΑ» καυτηριάζων τὴν ἐκτροπὴν ἀπὸ τὸ Κοινοβουλευτικὸν Πολίτευμα, καὶ ἀντιτασσόμενος εἰς τὴν ἀπαίτησιν τοῦ Πρίγκηπος νὰ ρυθμίζῃ αὐτὸς ἄνευ τῆς γνώμης τῶν ὑπευθύνων Συμβούλων του τὴν ἐπὶ τοῦ Κρητικοῦ ζητήματος Πολιτικὴν.

Ἡ ὁξεία αὐτῇ διαφωνία του

πρὸς τὸν Ὑπατον Ἀρμοστήν τὸν ὤθησεν εἰς τὸ Θέρισσον καὶ εἰς τὴν ἐπανάστασιν ἐκείνην ἣτις εἶχεν ὡς εὐτυχὲς τέρμα τὴν προαγωγὴν τῆς λύσεως τοῦ Ἐθνικοῦ ζητήματος διὰ τῆς συγκαταθέσεως τῶν Μεγάλων Δυνάμεων ὅπως τὸν Ὑπατον Ἀρμοστήν Κρήτης διορίζῃ ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων.

Η ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ ΤΟ 1910

Ἐκταθείσης τῆς φήμης του καθ' ὅλον τὸ Πανελλήνιον καὶ ἔξω τῶν ὁρίων τῆς Ἑλλάδος διὰ τοὺς εὐθαρσεῖς καὶ τιμίους ὑπὲρ τῆς Πατρίδος ἀγῶνας του, ἐκρίθη αὐτὸς ὡς κατάλληλος ὑπὸ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1909 νὰ κληθῇ ὡς μόνος ἱκανὸς πη

Ἡ πίστις μας εἰς τὸ Μέλλον τοῦ ἔθνους εἶναι ἡ ἰσχυρότερα δύναμις διὰ τὴν νίκην καὶ τὴν προκοπὴν μας.

δαλιοῦχος τοῦ κλυδωνιζομένου σκάφους τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας.

Εἶναι χαρακτηριστικὴ ἡ αὐτοκυριαρχία τοῦ χαρακτηῖρος τὴν ὁποίαν ἐπέδειξε κατὰ τὴν πρῶτην μετάβασιν του εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἐνῶ κάθε ἄλλος εἰς τὴν θέσιν του θὰ παρעսύρετο κατὰ τὴν ταραχώδη ἐκείνην περίοδον ἀπὸ τὴν ἀπαίτησιν τοῦ κοινοῦ νὰ δεχθῇ Συντακτικὴν Συνέλευσιν, αὐτὸς ἀντετάχθη εἰς τὰ ἀλλοτρίως πλῆθη, ἐπεβλήθη καὶ διετύπωσε τὴν γνώμην του ἐπὶ τοῦ Δυναστικοῦ ζητήματος ζητήσας ἀναθεωρητικὴν Βουλὴν. Ὡς πρὸς τὸ Δυναστικὸν ζήτημα εἶπε : «Καίπερ βαθέως ἐμφορούμενος ἀπὸ τὰς Δημοκρατικὰς ἀρχὰς τῆς Φυλῆς μας ἔχω ἀκράδαντον τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ βασιλευσμένη Δημοκρατία, ὁποῖον εἶναι κατ' οὐσίαν τὸ Πολίτευμα ἡμῶν, εἶναι ὁ τύπος τοῦ Πολιτεύματος ὅστις προσαρμόζεται ἄριστα πρὸς τὴν πολιτικὴν μόρφωσιν τοῦ Ἑλλη-

νικοῦ Λαοῦ, καὶ ἐξυπηρετεῖ προσφορώτερον τὰ ἔθνικὰ συμφέροντα.

Ὅμιλῶν εἰς τὴν Βουλὴν τὴν 14ην Ἰουνίου 1911 συζητουμένου τοῦ Νομοσχεδίου περὶ ἐπαναφορᾶς εἰς τὸν Στρατὸν καὶ ἀναθέσεως τῆς διοικήσεως αὐτοῦ εἰς τὸν Διάδοχον Κῶν)τίνον εἶπεν :

«Ἡ γνώμη τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ χθὲς καὶ προχθὲς καὶ σήμερον ἀλλὰ καὶ αὕτῃ ἡ Ἐθνικὴ ψυχὴ του πρὸς τὸν θεσμόν τῆς Βασιλείας στερρῶς ἔχεται καὶ πρὸς τὸν θεσμόν αὐτὸν τὸν συνδέει ἡ ἰδιότης τοῦ Βασιλέως στρατιώτου. Καὶ ἐπειδὴ κατηγορήθη δι' ἀντίφασιν ἐτόνισεν. «Εἶναι γνωστὸς ὁ ἠθικὸς μου πολιτικὸς χαρακτήρ, καὶ ἂν ἀκόμη δεχθῇ τις ὅτι ἔχω ἐντός μου ὅλας τὰς ἰδέας καὶ ὅλας τὰς διαθέσεις τοῦ κόσμου ἐν μόνον ἐκ τῶν πραγμάτων ἀπορρέον θὰ δεχθοῦν ὅλοι ὅτι διὰ μέσου ὧν τῶν στροφῶν καὶ ἰδεῶν καὶ ὀρχῶν καὶ περιστάσεων καὶ ἀκυμάνσεων συνηθίζω νὰ βλέπω ἐπιμόνως εἰς τὰ βάθη τῶν πραγμάτων, μόνον καὶ νὰ προσαρμόζω τὴν πολιτικὴν πορείαν μου καὶ δρᾶσιν πρὸς τὸ ἐκάστοτε ἀληθὲς συμφέρον τῆς Χώρας.

ΠΩΣ ΕΞΗΠΙΑΤΗΣΕ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗΝ

Καθ' ὃν χρόνον ἐζήτει νὰ θέσῃ τάξιν ἐσωτερικῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὁ κ. Βενιζέλος ἠτοίμαζε τὴν Βαλκανικὴν Συμμαχίαν ἣτις θέλει παραμείνῃ ὡς τὸ ἀριστούργημα τῆς μεγαλοφυΐας του. Γνωρίζων πολὺ καλά ὅτι προτοῦ ὑποβάλλῃ μίαν τοιοῦτον εἶδους πρότασιν ἔπρεπε νὰ προετοιμάσῃ στρατιωτικῶς τὴν πατρίδα του, ἀπεφάσισεν ὅπως ἀφιερωθῇ εἰς τὴν διοργανώσιν τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ στόλου. Ἀνέλαβεν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν του καὶ τὰ δύο Πολεμικὰ Ὑπουργεῖα καὶ μαζί με τὴν Γαλλικὴν καὶ Ἀγγλικὴν Ἀποστολὴν ἐπέτυχεν τὸν σκοπὸν αὐτοῦ. Τὸ ἐκπληκτικὸν εἶναι ὅτι, οὐδεὶς τῶν Διπλωματῶν τῶν Μ. Δυνάμεων οὐτε ἡ Τουρκία ἀντελήφθησαν ἐγκαίρως τὰ σχέδια αὐτοῦ. Αὐτὸς ὑπῆρξεν ὁ πρωτεργάτης τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας.

(Συνεχίζεται)

ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΠΩΣ ΘΑ ΑΝΑΠΤΥΞΩΜΕΝ ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ

“Ένα σοβαρότατον εμπόδιον διά τήν ανάπτυξιν τῆς ὀργανώσεως εἶναι ἡ ἔλλειψις οἰκονομικῶν μέσων.

Συνεπεία τούτου ἀντιμετωπίζονται σοβαρόταται δυσχέρειαι διά τήν κίνησιν τῆς ὀργανώσεως καί κυρίως διά τήν ἐκδοσιν τοῦ περιοδικοῦ τῆς «Μαχητῆς» τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ κύριον στοιχεῖον δράσεως καί ἀναπτύξεως τῶν σκοπῶν τῆς ὀργανώσεως.

Θά ἐξετάσωμεν συνεπῶς τὸ πρόβλημα μέσα στὰ πλαίσια τῶν ἀναγκῶν αἱ ὁποῖαι προέκυψαν ἀπὸ τὴν τελευταίαν ἀνάπτυξιν καί διαμόρφωσιν τῆς δόξης προσαθείας.

Ἡ φτώχεια τῆς ὑπάλθρου, λόγω τῆς ἀσοδείας, εἶναι σοβαρὸν ζήτημα ὡς καί ἡ γενικὴ ἔλλειψις οἰκονομικῆς εὐρωστίας. Ὡς ἐκ τούτου θ’ ἀπαιτηθῇ σοβαρότερα προσπάθεια διά τήν ἀντιμετώπισιν τοῦ οἰκονομικοῦ προβλήματος.

Ὡς πρῶτος καί κύριος σκοπὸς πρέπει νὰ τεθῇ νὰ κρατηθῇ τὸ περιοδικόν μας πάση θυσίᾳ διά τῆς ἀντιμετώπισεως τῶν ἐξόδων του. Διότι τοῦτο εἶναι καί πρέπει νὰ εἶναι διὰ κάθε νέον κάτι τὸ ἐντελὲς δικό του, διὰ τήν ὀργάνωσιν δὲ τὸ κύριον ὄργανον διὰ τήν πραγματοποίησιν τοῦ ἔργου τῆς. Διὰ τοῦτο τὸ κάθε μέλος πρέπει νὰ παίρνῃ τὸ περιοδικόν, καί θὰ πρέπει νὰ θεωρήσῃ πρῶτιστον καθήκον του νὰ διαθέσῃ τὸνλάχιστον ἓνα φύλλον εἰς ἓνα φίλον του. Μ’ αὐτὸ τὸ τρόπο μὲ μιά ἀπλουστάτη προσπάθεια τοῦ καθ’ ἑνὸς διπλασιάζονται οἱ πόροι διὰ τήν συντήρησιν τοῦ «Μαχητῆ» μας. Πρέπει ἐπίσης ν’ ἀντιληφθῶμεν ὅτι τὸ χιλιάρικο τοῦ καθ’ ἑνὸς εἶναι ἡ οἰκονομικὴ βάσις εἰς τήν ὁποῖαν στηρίζεται καί συνεπῶς ὅτι τὸ χιλιάρικο αὐτὸ πρέπει νὰ καταβάλλεται τακτικὰ εἰς τοὺς ὑπευθύνους καί νὰ ἀποστέλλεται ὑπ’ αὐτῶν τὸ ταχύτερον εἰς τὸ κέντρον διὰ νὰ

πληρῶνῶνται τὸ χαρτί καί τὰ ἐργατικά. “Εἶται μὲ μιά μικρὴ προσπάθεια τοῦ καθ’ ἑνὸς ἐδραιώνεται οἰκονομικῶς τὸ περιοδικόν μας καί μαζί μ’ αὐτὸ προωθείται ὁ ὑψηλὸς σκοπὸς τὸν ὁποῖον ἀνέλαβε.

Πρέπει λοιπὸν νὰ ρίψωμεν τὸ σῶνθημα :

“Ὅλα τὰ μέλη τῆς ὀργανώσεως πρέπει νὰ πέρνουν τὸ περιοδικόν καί νὰ ἐγγράφουν καὶ ἀπὸ ἓνα φίλο των.

Κάθε μέλος πρέπει νὰ καταβάλλῃ συστηματικὰ τὸ χιλιάρικό του.

Μόνον ἔτσι θὰ μπορέσουν ν’ ἀντιμετωπισθοῦν αἱ οἰκονομικαὶ ἀνάγκαι τοῦ περιοδικοῦ.

Δεύτερον μέρος τοῦ οἰκονομικοῦ ζητήματος εἶναι ἡ ὀργάνωσις τῶν οἰκονομικῶν κάθε τομέως.

Εἶναι ἀποραίτητον κάθε τομεὺς νὰ ἔχῃ ὀρισμένους πόρους διὰ τήν ἀντιμετώπισιν τρεχουσῶν ἢ ἐκτάκτων ἀναγκῶν του, ὅπως εἶναι ἐξοδα λέσχης, ἄλλη λογαφίας, περιβραχιόνια κλπ. ὡς καί μία συμμετοχὴ εἰς τελετὰς ἢ συνέδριον τέλος δὲ καί μία ἐκτακτος ἐνίσχυσις τοῦ περιοδικοῦ.

ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

Ὁ «ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ» Χανίων, θεωρεῖ ὡς δικαιοτάτην τὴν ἀξίωσιν τῶν Κρητῶν παραγωγῶν ὅπως καί τὰ Κρητικὰ προϊόντα ληφθῶν ὑπ’ ὄψει κατὰ τὴν σύναψιν τῶν διμερῶν ἐμπορικῶν συμφωνιῶν ἐντὸς τοῦ πλαισίου τοῦ σχεδίου Μάρσαλ. Εἶναι ἐν γνώσει καί τῆς Κυβερνήσεως ὅτι μὲ τὴν ἀποτυχίαν τῆς ἐλαιοσοδείας καί μὲ τὰς ἄλλας δεομηνίας, αἱ ὁποῖαι ἐπληξάν τὴν νῆσον, μεγάλη οἰκονομικὴ δυσπραγία μαστιῖζει τοὺς κατοίκους καί συνεπῶς ἐπιβάλλεται ὅπως τὰ ἄλλα προϊόντα τῆς εὐρύνουν εὐνοϊκὴν τοποθέτησιν.

Ἡ «Αἴγρωτικὴ Κρήτη» Ἡρα-

Οἱ πόροι οὗτοι θὰ προέλθουν εἴτε ἀπὸ ἐκτάκτους συνεισφορὰς τῶν μελῶν εἴτε ἀπὸ οἰκονομικοὺς ἐνισχυτὰς εἴτε διὰ λαχείου ἢ ἄλλως πως.

Διὰ τοῦτο πρέπει 1) Νὰ ὀργανώνωνται τακτικὰ συγκεντρώσεις μὲ τραγούδια ἐθνικά καί ὁμιλίες κατὰ τίς ὁποῖες νὰ γίνεταί καί ἓνας ἐκτακτος ἔρανος ὥστε νὰ δίδει ὁποῖος ἔχει κάτι γιὰ τὴν ὀργάνωσιν. Στὶς συγκεντρώσεις αὐτὰς μποροῦν νὰ μετέχουν καί νέοι μὴ ἀνήκοντες εἰς τὴν ὀργάνωσιν ἀλλὰ συμπαθοῦντες. 2) Νὰ ὀργανώνωνται λαχεῖα μὲ εὐρεῖα συμμετοχὴ ὅλων τῶν φίλων τῆς Ὀργανώσεως. 3) Ἐκκακτοὶ συνεισφοραὶ ἐνισχυτῶν.

Τόσον ἡ πόλις ὅσον καί τὰ χωριά πρέπει νὰ δώσουν ὅπως ἰδιαιτέραν προσοχὴν εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ οἰκονομικοῦ ζητήματος. Μὲ πνεῦμα νοικοκυρᾶς οὔνης καί στοργῆς πρέπει ν’ ἀναπτύξωμεν μεθοδικὴν προσπάθειαν ὥστε νὰ καταστήνῃ δυνατὸν μὲ τὸ πτωχὸ χιλιάδραχμον, χάρις εἰς τὴν κοινὴν θέλησιν καί ἀπόφασίν μας, νὰ κρατήσωμεν τὸν ἀγῶνα ποὺ ἀνελάβωμεν καί νὰ συντελέσωμεν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀγωνιστικοῦ πνεύματος καί τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος τῆς Νεολαίας μας.

κλείου εἰς κύριον ἄρθρον διαπιστῶναι τὴν ἀντινομίαν ἢ ὁποῖα ὑπάρχει εἰς τὴν προσπάθειαν ἀνασυγκροτήσεως τῆς χώρας, Ἐνῶ πανταχόθεν τονίζεται ἡ ἀνάγκη τῆς αὐξήσεως τῆς γεωργικῆς παραγωγῆς καί πρὸς τοῦτο καταρτίζονται προγράμματα καί καταβάλλονται κόποι καί θυσίαι, ἐν τούτοις τὰ ἀποτελέσματα ὅλων τούτων τῶν φιλοτίμων προσπαθειῶν ἐξουδετεροῦνται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι λείπει ἡ προστασία τῶν γεωργικῶν προϊόντων. Ἐφ’ ὅσον εἰς τὸν παραγωγὸν δὲν ἐξασφαλίζονται τὰ ἐξοδα καλλιέργειας καί ἓνα στοιχειῶδες ἐπίπεδον ζωῆς ἢ αὐξήσις τῆς παραγωγῆς δὲν εἶναι δυνατὴ καί ὅλαι αἱ θυσίαι καί οἱ κόποι θὰ εἶναι μάταιοι.

ΤΟΠΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΛΑΔΙ

Μιά ἀληθῶς ἐξωφρενικὴ κατὰστασις ἔχει δημιουργηθεῖ εἰς τὸν τόπον μας. Τὸ λάδι κατέστη διὰ τὰ 70ο)ο τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Νήσου ἀνύπαρκτον. Δὲν φτάνουν τὰ τόσα βάσανα τοῦ λαοῦ μας αἱ στερήσεις καὶ αἱ θυσίαι του, ἀλλὰ ἔχομεν καὶ τὸ τρομερὸ αὐτὸ ζήτημα τοῦ ὁποίου αἱ συνέπειαι εἶνε ἀνυπολόγιστοι καὶ διὰ τὴν ζωὴν καὶ τὴν οἰκονομίαν τοῦ τόπου.

Τὸ κράτος μὲ τὴν πολιτικὴν του «μὴ ἐπεμβάσεως» κατέστη ἡ Μωρὰ Παρθένος.

Εἰς ἄλλο φύλλον μας θὰ ἀναπτύξωμεν ἐν ἐκτάσει τὰς ἀποψεις μας πάνω στὸ γενικὸ ζήτημα τοῦ λαδιοῦ. Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως φρονοῦμεν ὅτι ἐπειδὴ «ὕπερτατος νόμος ἡ σωτηρία τοῦ λαοῦ», ἐπιβάλλεται καὶ ἡ εἰσαγωγὴ σπορελαίων ἀλλὰ καὶ ἡ καταγραφὴ ἔστω καὶ μιᾶς ποσότητος εἰς τὰς ἀποθήκας, ἡ ὁποία νὰ διανεμηθῇ ΑΜΕΣΩΣ διὰ δελτίου εἰς τιμὴν λογικὴν.

Δὲν εἶνε σωστὸν οὔτε ὠφέλιμον αἱ οἰκονομικαὶ τῶν μαχητῶν μας νὰ κινδυνεύουν ἀπὸ ἀποβιταμίνωσιν. Ἀς σκεφθοῦν καλὰ τοῦτο καὶ τὸ Κράτος καὶ οἱ ἀποθηκεύοντες τὸ λάδι.

Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΘΗΛΕΩΝ

Με ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία διεξήχθη κατὰ τὴν 25ην Μαρτίου γιορτὴ θερησκευτικοῦ Ἑθνικοῦ περιεχομένου ὑπὸ τοῦ Γυμνασίου Θηλέων Χανίων εἰς τὸ κίνηματοθέατρον «Ὀλύμπια».

Μέσα εἰς μίαν ἀτμόσφαιραν παλλομένην ἀπὸ ἐνθουσιασμόν καὶ πίστιν εἰς τὴν πατρίδα καὶ τὰ Χριστιανικὰ ἰδεώδη, τὰ νιάτα ξαναζωντάνεψαν μὲ τὴν φλόγα τῶν τὸν ἄσβεστο παλμὸ τῆς Ἑθνικῆς μας Πίστεως.

Συγκαίρομεν θερμότατα ἅπαντας τοὺς συντελέσαντας εἰς τὴν ὁργάνωσιν καὶ διεξαγωγὴν τῆς ὡραιότητος αὐτῆς τελετῆς, ὡς καὶ αἱ μαθητρίδες τοῦ Γυμνασίου αἱ ὁποῖαι μὲ δύναμιν καὶ ζωηρότητα ἀπέδωσαν τὸν ρόλον των.

ΑΣΧΗΜΙΕΣ

Πληροφοροῦμεθα τι ὁμερικοὶ νεαροὶ τῆς λαϊκῆς Νεολαίας Χανίων παρευρισκόμενοι εἰς τὸ Μνημόσυνον τοῦ ἀειμνήστου Ἑθνάρχου, ἤρχισαν μετὰ τὸ πέρας τοῦ μνημοσύνου, νὰ τραγουδοῦν προκλητικώτατα τραγούδια τοῦ Ι. Μεταξᾶ.

Δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν οὔτε τὰ φρονήματα οὔτε τὰ τραγούδια τῶν νεαρῶν αὐτῶν παραπλανημένων, οἱ ὅποιοι στεροῦμενοι ἰδεολογικοῦ περιεχομένου καὶ προοδευτικῆς πνοῆς, ἀναζητοῦν ν' ἀνασύρουν ἀπὸ τὴν ἀποσύνθεσιν τὰ πεθασμένα εἰδωλα.

Ἀπαιτοῦμεν ὁμως τόσον ἡμεῖς ὅσον καὶ κάθε ἀληθῆς Ἑλληὴν, περισσότερον σεβασμὸν πρὸς τὴν μνήμην Ἐκείνου ὁ ὁποῖος ἐλάμπρυνε τὴν νεωτέραν Ἑλλάδα, ἐφώτισε τὸν δρόμον της καὶ τὴν ὁδήγησε εἰς τὴν περιοχὴν τῶν ὀνείρων της. Ἐκτὸς ἐὰν οἱ νεαροὶ αὐτοὶ παραπλανημένοι ἔμαθαν διαφορετικὰ νὰ σκέπωνται περὶ τούτου ὁπότε καλὰ θὰ κάνουν νὰ τὸ ποῦν καθαρά. Διότι ἀσχημίες ἄλλην φορὰν δὲν πρόκειται νὰ γίνων ἀνεκτές.

ΕΡΩΤΩΜΕΝ

Θὰ ἠθέλαμεν νὰ ἐρωτήσωμεν τὸν Ταγματάρχην τῆς Χωροφυλακῆς κ. Οἰκονόμου ἐὰν ἔξακολουθῇ ἀκόμα νὰ νομίζῃ ὅτι ἡ Φιλελ. Νεολαία δὲν ἔχει θέσιν πλησίον τοῦ τάφου τοῦ ἀειμνήστου Ἑθνάρχου κατὰ τὴν τέλεισιν τοῦ Μνημοσύνου.

Καὶ ἐρωτῶμεν τὸν κ. Ταγματάρχην ἀφοῦ νομίζει ὅτι πλησίον αὐτοῦ δὲν ἔχουν θέσιν τὰ νιάτα ποὺ ἀγωνίζονται καὶ πιστεύουν εἰς τὰ ἰδεώδη Ἐκείνου καὶ ποὺ μὲ τὴ φλόγα τῶν θυεραίνονται στὶς πόλεις καὶ στὰ χωριά τὴν ἀκατάλητον πίστιν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν Μέγα Ἑθνάρχη, τότε ποῖοι ἔχουν θέσιν ἐκεῖ;

Χωρὶς νὰ θέλωμεν νὰ μονοπωλήσωμεν τίποτα, διότι πιστεύομεν ὅτι ὁ Μέγας Ἑθνάρχης ἀνὴρ εἰς πλέον εἰς τὸ Πανελλήνιον, ὁμως φρονοῦμεν ὅτι ἡ Φιλελευθέρη Νεολαία ὡς πλέον ἐνεργὸς φορεὺς τῶν ἰδανικῶν καὶ τῆς πίστεως Ἐκείνου, διακαιοῦται ἢ μᾶλλον ὑποχρεοῦται

25 ΜΑΡΤΙΟΥ 1821

(Συνέχεια ἐκ τῆς 5ης σελίδος)
πνιγμὸ τοῦ Πατριάρχου τοῦ Διάκου τῆς θυσίας Ἀπὸ τὸν πατριωτισμὸ τῆς Μπουμπουλίνας στὴν παλληκαριὰ τῆς Μαντιῶ Μαυρογένους. Ἀπὸ τὸν ἕνα θρόνο στὸν ἄλλο. Ἀπ' τοὺς Κολοκοτρώνηδες στοὺς Καραϊσκάκηδες καὶ τοὺς Μποτσαραίους. Ἀπὸ τοὺς πύρινους δαυλοὺς τῶν Κανάρηδων στοὺς ἀτρόμητους Μιαούληδες.

Ὅλα ἕνα κατόρθωμα, ὅλα ἕνα ἔπος καὶ μιὰ θυσία εὐγενικὴ καὶ ἀπέριττη γιὰ ν' ἀποκτήσῃ ὁ ἑλληνισμὸς ξανά τὴν ἐλευθερίαν του καὶ τὴν ἐθνικὴν του ἀξιοπρέπεια ὅπως τὴν ἀπέκτησε.

Ἡ Ἑθνικὴ Ἀνάστασις ἔγινε. Τὸ πνεῦμα ὑπερίσχυσε τῆς ὕλης ὕστερα ἀπὸ μακροχρόνιον δουλειὰ καὶ τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων ἐβάδισε πάλιν τὸν δρόμον τῶν πεπρωμένων του.

Νέοι ἄγῳνες καὶ θυσίες, νέοι θρίαμβοι ἀπὸ τὶς μεταγενέστερες γενεές τοῦ 1821, ἐλάμπρυναν περισσότερον ἀκόμη τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν ὡς τὰ σήμερα. Μὰ καὶ σήμερα ἡ ἴδια πορεία συνεχίζεται, οἱ ἴδιοι ἀπόγονοι τοῦ 1821 μάχονται ξανά στὴν ἱερὴ γῆ τῆς Ἑλλάδος μας, τσακίζοντας τὸν ἐχθρὸ ποὺ εἰσορμᾷ ἀπὸ τὰ βορεινὰ μας σύνορα νὰ δουλώσῃ τὸ γένος. Ὅπως τότε, ὅπως πάντα, ἔτσι καὶ τώρα, Ἐλευθερία ἢ Θάνατος, αὐτὸ εἶναι τὸ σύνθημά μας, αὐτὴ εἶναι ἡ φωνὴ ποὺ ἀκούγεται κάθε χρόνον τὴν ἡμέρα τῆς μεγάλης ἐπετείου μέσα στὶς καρδιές μας, ἀπὸ τὶς ψυχὰς τῶν ἐθνομαρτύρων ποὺ μᾶς παρακολουθοῦν πάντοτε ἄγρυπνα. Στὴ φωνὴ αὐτὴ ὑπακούοντας ὁλόκληρο τὸ ἔθνος, παλεύει σήμερα σὰν ἕνας ἄνθρωπος καὶ νικᾷ. Νικᾷ τὸν κόκκινον ἐπιρρομέα. Εἶναι ἡ Νίκη αὐτὴ ἡ πιὸ καλλίτερη γιορτὴ τὸ πιὸ μεγάλῃ πανηγύρι ποὺ γίνεται γιὰ νὰ τιμηθῇ ἡ μεγάλη μέρα τῆς ἀνακτήσεως τῆς Ἐλευθερίας μας, ἡ 25 Μαρτίου 1821.

Α.Γ.Κ.

ταὶ νὰ μετέχῃ πλέον ἐνεργῶς εἰς πᾶσαν ἐκδήλωσιν σεβασμοῦ καὶ πίστεως πρὸς Αὐτόν.

Ἐλπίζομεν ὁ κ. Ταγματάρχης νὰ μὴν ἔχῃ ἀντίρρησην ἐπ' αὐτοῦ.